

Adventszemle

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak • 2010. december

**A GENERÁL KONFERENCIA
éves bizottsági gyűlésének határozata**

TARTALOM

3. De fiatal vagy, Télapó!
Virgiliu Peicu

4. Félelem nélkül
Stanley E. Petterson

6. Elnöki jelentés
Teodor Huțanu

8. A Generál Konferencia éves
bizottsági gyűlésének határozata

12. A Kalahárin túl
Lupu Sävel

14. A megemlékezés órája
A *Curierul Adventist* szerkesztősége

17. Az Unió Végrehajtó
Bizottságának év végi gyűlése
A *Curierul Adventist* szerkesztősége

20. Mindennapi nyelvünk
Roxana Lupu

22. Nagy ajándék kis kezekből
Erika F. Puni

23. Beszámoló az ASI Románia
kongresszusáról
Remus Bența

25. Interjú Maria Boar-ral
Tomoiağă Ștefan

26. Hírek

28. Kérdések a Biblia
ihletettségéről (III)
Interjú Florin Lăiuval

30. A kedvenc baba
Gabriela Neagu

31. Az ítélet elérkezett
Kezdj el élni!
Teodor Huțanu

ADVENTSZEMLE

A Romániai Hetednap
Adventista Egyház
hitnevelő és tájékoztató
havilapja

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat,
Jézus Krisztust dicsőítsük
határtalan szeretete
bizonyítékainak ismertetésével.
Célunk az, hogy cikkeink és
híreink által olvasóink jobban
megismerjék a Megváltót,
és reménykedve várják közeli
eljövetelét.

2010. december

Igazgató: Pop Iacob
Főszerkesztő: Virgil Peicu
Grafika: Rebeca-Emilia Iordan

Szerkesztő: Mezei Áron
Fordítók: Mezei Áron,
Papp Andrea
Műszaki szerkesztő: Szócs Erzsébet

Készült a Viața și Sănătatea Kiadó
nyomdájában
030715 Bukarest
Str. Valeriu Braniște nr. 29
tel.: 021-3230020; 021-3234895
fax: 021-3230040

A magyar szerkesztőség címe:
400107 Kolozsvár
str. Cuza Vodă nr.12
tel.: 0264-599512, 0264-599413
fax: 0264-599413

E-mail: adventszemle@yahoo.com

ISSN 1842 - 3361

De fiatal vagy, Téliapó!

VIRGIU PEICU, főszerkesztő, Curierul Adventist

2001 decemberében Otilia Hedesan cikket írt az „Orion” újságba, „Moșule, ce tânăr ești!” [De fiatal vagy, Téliapó!] címmel. Az írás Martin Perrot „Ethnologie de Noël. Une fête paradoxale” [A karácsony etnológiája. Egy ellentmondásos ünnep] című könyvét elemzi. A cím a hazai fiatal generáció egyik közkedvelt dalából ihletődött. A kutatások fényt derítettek arra a meglepő tényre, hogy a Karácsony megünneplése meglehetősen újkeletű szokás a kereszténység történelmében. Minden őszinte hívő szeretne biztos lenni abban, hogy amit Isten nevében tesz, valóban Isten akarata, és az Ő elvárása szerint van. Ilyen összefüggésben felmerül a kérdés: a téli ünnepeket kísérő vallásos jellegű megnyilvánulások, látványos ártatlanságukkal együtt, vajon Isten Igéje szerint valók-e, elvárja-e ezeket Isten, az Ő imádatát szolgálják? Mert tudjuk, hogy nem minden ajándék vagy ünnep, melyet Istennek szentelünk, kedves Őelőtte. Ésa 1:13 versében Isten kinyilatkoztatta, hogyan tekint az emberek ajándékaira és ünnepeire, melyeket Ő nem szentesített: „Ne hozzatok többé hazug ételáldozatot, a jó illattétel utálat előttem; újhold, szombat s ünnepre-felhívás: bűnt és ünneplést el nem szenvedhettek.” Ebben az esetben tegyük fel a kérdést: A Karácsony, minden megnyilvánulásával együtt, a Szentírásból ihletődött, vagy az emberek szándékából jött létre?

A rómaiak ünnepet tartottak Szaturnusz isten tiszteletére. A decemberi

hónap közepétől január elsejéig tartó ünnep neve Szaturnália volt. A Szaturnália örömnepnek nyilvántartott alkalom volt, a keresztények azonban pogány jellege miatt elvetették. Az első keresztények a gyermek Jézus születésének ünnepét magasztos, vallásos keretben tartották, nem a Szaturnáliához hasonló, pogány, túlzásokba merülő szórakozásként. Az első egyház nem decemberben ünnepelte Jézus születésének évfordulóját, hanem a zsidóknál szokásos kürtök ünnepén (napjainkban Rosh Hashanah). Kr. u. 274-ben december 25-ére esett a téli napforduló. Aurelianus római császár ezt a napot kitüntette „Natalis Solis Invicti”-nek, a legyőzhetetlen nap születése ünnepének. December 25-ét I. Gyula pápa (Kr. u. 337–352) jelölte Jézus születése hivatalos ünnepének. Nagy Konstantin (Kr. u. 272–337) az egész Római Birodalom területére kiterjesztette az Úr születésének december 25-én tartandó ünnepét. Később Liberius (Kr. u. 352–366) újból megerősítette ezt a dátumot, mint Krisztus születésének hivatalos napját.

A birodalmi nyomás ellenére a keresztények nem feledték december 25-e ünnepének pogány eredetét, és nem osztották a papság és a császárság jószándékú elgondolásait.

Bizonyos protestáns területeken betiltották a Karácsony megünneplését. Angliában Oliver Cromwell az úgynevezett Kék-törvény alapján 1649 és 1660 között tilosnak nyilváníttotta a karácsonyi ünneplést. A keresztények viszonylag későn fogadták el a Karácsonyt.

Az ünnep hagyományait az Újvilágban élesztették fel. A múlt századig ez az ünnep még hivatalosnak sem mondható. Jellegzetes figurája, a Téliapó (Santa Claus) sem létezett.

A Karácsony 1820-tól kezdett népszerűbbé válni, Washington Irving „Karácsony Bracebridge Hallban” című könyvének megjelenésével egy időben. Európában 1834-ben Viktória királynő angol területen bevezette a karácsonyi és a karácsonyi kántálás szokását. 1836-ban Alabama volt az első amerikai tagállam, ahol a Karácsonyt hivatalos ünnepé nyilvánították. 1837-ben T. H. Hervey megjelentette „A Karácsony könyve” című kiadványát, mely rövid idő alatt bestseller lett. 1860-ban az amerikai Thomas Nast, a gyermekek pártfogójáról, Szent Miklósról szóló európai történetekből ihletődve megalakította a Téliapó (Santa Claus) alakját. 1907-ben Oklahoma állam utolsóként hivatalosította a karácsonyi ünnepet. Évről évre egyre több nemzet fogadta el a Karácsonyt, mint Jézus születésének ünnepét.

Napjainkban számos pogány szokás fennmaradt a karácsonyi ünnepkörben. Ezért nem is meglepő, hogy a puritán vagy konzervatívabb keresztény csoportok helytelenítik az ünnepet, állítva, hogy a Karácsonynak semmi köze Jézus születésének évfordulójához. Igazat mond az ének: „De fiatal vagy, Téliapó!”

Mindezek ismeretében gondold át, bíráld felül ünnepeidet, és mindazt, amit az Úrért teszel, hogy rád ne vonatkozzon Ésa 1:13 versének üzenete! ■

FÉLELEM

nélkül

STANLEY E. PETTERSON

Majdnem fél hónapi űrutazás után a Columbia űrhajó hét tagja újra a Föld atmoszférájába jutott. A sűrített részecskékkel való ütközés hatására a sérült űrhajó kigyúlt. Kevesen tudták, hogy egy rosszul működő „szervezeti mentalitás” áldozatai lettek. Az eredmény: a legénység összes tagja életét veszítette.

A Columbia-baleset Hivatalos Tényfeltáró Bizottsága megállapította, hogy a katasztrófát kiváltó három tényező egyike „az a szervezeti korlát, mely meggátolta a kritikus jellegű biztonsági adatok hatékony közlését, és mervvé tette a szakmai kapcsolatokat a véleménykülönbségek miatt”.

William Langewiesche ezt írta az *Atlantic Monthly* hasábjain: „A mérnökök hallgattak, mert féltek, hogy elveszítik munkahelyüket”. A Columbia válságos helyzetben volt. Langewiesche interjúi, valamint a C.A.I.B. jelentése során kiderült, hogy a NASA mérnökei elmulasztották figyelmeztetni az el-

lenőroket az általuk sejtett veszélyekről. Éppen ezért a NASA-n belül uralkodó félelem megakadályozta a projektért felelős mérnököket, hogy döntéseiket komoly megfontolásnak vessék alá. A félelem átvette az irányítást.

A félelem-tényező

A félelem vagy megfélemlítés ösztönző tényezőként való alkalmazása nem újszerű. A történelem eseményeire rányomta bélyegét a félelem, mint a tette készítés eszköze. A kapcsolatokat irányító megfélemlítés minden esetben ugyanarra a filozófiai alapra épít, még ha sokkal kifinomultabb formában is, mint ahogyan Sztálin, Hitler vagy a hozzájuk hasonlóak alkalmazták.

Janet Hagberg úgy mutatja be a félelmet, mint amely a személyes hatalom kezében a vezetői kapcsolatok irányításának módszerévé válhat. A befolyást a vezetők emberi kapcsolatainak értékei határozzák meg. Ezek a kapcsolati értékek alapvető fontosságúak

a kereszténységen belül, éppen ezért át kell gondolnunk a kényszerítés és megfélemlítés kérdésének erkölcsi vonatkozásait a vezetőségi struktúrákban.

A „tedd amit mondok, különben...” magatartás a visszaéléseket kiváltó megnyilvánulás primitív alapja. Ritkán beszélnek arról az alattomos megfélemlítésről, amelyet a vezetői tisztséget betöltő személyek irányítanak.

A jó vezetés alapja a vezetőség és az alárendeltek közötti megfelelő kapcsolat. Az egészséges kapcsolat kölcsönös tiszteletet és elismerést feltételez azaz a tevékenységgel szemben, amelyet mindkét fél a cél elérése érdekében folytat. A félelem hiánya vagy jelenléte határozza meg, hogy mennyire egészségesek a vezetői kapcsolatok. Joseph Rost meghatározása szerint a vezetés és a megfélemlítés nem lehetnek ösztönző fogalmak: „A vezetés, mint befolyáson alapuló kapcsolat, miközben mások meggyőzésére törekszik, nem lehet kényszerítő”.

A keresztény vezetés

Az első keresztény gyülekezetekben a vezetés mentes volt az alávetettséget kikényszerítő elemektől. Az Újszövetség szolgáló vezetőként mutatja be Jézust. Egyetlen olyan utasítással sem találkozunk, mely kényszerítő módszerek használatára utalna a tanítványokkal fenntartott kapcsolatában. Nyíltan és szabadon hívta meg őket követésére. Saját döntésük érvényesült. Miután kapcsolatba kerültek Jézussal, a tanítványok saját választásuk eredményeként maradtak Vele, és az együtt eltöltött időszakban az Ő befolyására átfurmálódtak.

Isten Lelkének erejével ezek az emberek az első egyház apostolaiává váltak, és felhatalmazást kaptak egy olyan szervezet vezetésére, mely kényszerítő eszközöktől mentesen működött. Akiknek prédikáltak, szabadon távozhattak vagy szabadon csatlakozhattak Krisztus testéhez. Jézus és az egymás iránti szeretet volt az összetartó erő.

Az első gyülekezet szervezeti felépítése az alábbi rangsor szerint működött: a véneket, majd később a diakónusokat kinevezték a szolgálatra. Bár Jézus felforgatta a hagyományos hatalmi szerkezetet, kimondva, hogy az utolsóból legyen első, és a legnagyobb legyen a mások szolgálója, Ő nem kezdeményezte egy más szervezeti rend bevezetését. Inkább a hagyományos rangsorolási rendszerben uralkodó magatartást és hozzáállást állította új kihívások elé.

A szeretet-tényező

A Királyság alapelvei tagadhatatlanul elsőbbséget adnak az Isten és embertársaink iránt tanúsított szeretetnek: „Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből és teljes erődből... A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Ez a legnagyobb parancsolat” (Mk 12:29-31).

A Szentírás világos képet nyújt a szeretetteljes kapcsolatra épülő vezetésről. Mivel fontos megbízatásunk gyakorolni a szeretetet az emberi kapcsolatokban, és nem csak az élet egy bizonyos területén, hinnünk kell, hogy ez képes tartósan összefogni a magu-

kat keresztényeknek vallókat. Helyes azt feltételeznünk, hogy a szeretettől vezérelt cselekedetek hatása megmutatkozik a főként vagy alánk rendelt személyekkel való kapcsolatainkban.

Lehetséges lenne, hogy egy szervezet a szeretet törvényével összhangban működjön, ugyanakkor fenn tudjon maradni a versenyképességen alapuló világunkban, melyben az erőforrások behatároltak, a hatékonyság és termelékenység pedig kötelező elvárás? Ha azt állítjuk, hogy a valódi vezetés csak a félelem hiányában valósulhat meg, hogyan motiválhatja a vezető az alárendelt személyek teljesítményét olyan formában, hogy önmaga és a hatáskörében dolgozó személyek a kényszerítő rendszereken felülemelkedve valóságosan együttműködjenek a szervezet vagy vállalat küldetésének teljesítése érdekében?

Ha egy vezető alárendeli magát a szeretet elsőbbségére vonatkozó törvénynek, azt kell feltételeznünk, hogy elsősorban személy szerint ő gondoskodik alkalmazottai jóléte felől. Fontos szerepe van: gondoskodnia kell azoknak a szükségleteknek a kielégítéséről, amelyek elengedhetetlenül szükségesek a hatáskörébe tartozó személyek átalakulásához. Küldetését az alábbi pontok szem előtt tartásával teljesítheti:

- Szakmai továbbképzés és irányítás által fejleszti alkalmazottai képességét.
- A személyes és szakmai fejlődés elősegítésével növeli az alkalmazott önbizalmát.
- Olyan munkakörülményeket teremt, melyek által kibontakozhat a kreativitás, ugyanakkor megengedik az elkerülhetetlen hibák előfordulását.
- Rendszeresen biztosítja alkalmazottait bizalmáról.
- Olyan hozzáállást és magatartást tanúsít, melyben nem érvényesíti a főnök-alkalmazott közötti kikényszerítésen alapuló kapcsolati struktúrákat.
- Valódi érdeklődést tanúsít alkalmazottja és annak családja iránt.

Az igazi szolgálat alapja egy olyan kapcsolat, melynek keretében a vezetők és alkalmazottak folyamatosan

együttműködnek egymással. Ennek kizárólag kényszerítő eszközök alkalmazása nélkül kell megvalósulnia. A kényszerítő körülmények a vezetők és alkalmazottak feszült kapcsolatához és félelemhez vezetnek.

Éppen ezért a keresztény vezetőknek meg kell érteniük, hogy a vezetés során pótolhatatlan a kapcsolatok fejlesztése. A félelemkeltés sajnos a vezetés minden területén megnyilvánul, viszont elfogadhatatlan a keresztény vezetés kontextusában.

Az eredeti terv szerint az egyházi vezetés nem alkalmazhatja a személyes hatalmon alapuló kényszert. A lelkészek és a laikus vezetők tekintsek feladatuknak, hogy kényszerítő hatalom nélkül irányítsanak.

A történelem folyamán az egyház és vezetősége időnként eltért a krisztusi példától, és inkább uralkodott, mint irányított.

Az egyház vezetőségi testületének nem lenne szabad megszorításokkal félelmet keltenie. Viszonyuljunk tisztelettel a szervezet minden tagjához. Mindenki megérdemli a Krisztus szeretetéből származó méltóságot, és minden vezetőnek, aki valamilyen ok miatt feláldozza mások méltóságát, meg kell ismernie azt, Aki szeretetteljesen irányít.

Vajon gyengíti-e ez a vezetési forma a szervezetet; vajon kockázatos vállalkozásnak tűnik? Nem. A vezetői felelősséget kivétel nélkül a szeretetnek kell irányítania. A szeretet és a szolgálat még igen nehéz feladatokban is hatékonyan fenntartható.

Isten Szavának tanításai igazak és hittel teltek. A szeretet törvényének elsőbbségét János apostol is megerősíti az első levelében: „A szeretetben nincsen félelem. Sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrelmmel jár, aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben” (1Jn 4:18).

A gyülekezet egyetlen tagjának sem kellene a félelem fellege alatt élnie, függetlenül attól, hogy alkalmazott vagy sem. Mennyei Atyánk nem ezt kéri tőlünk, és mi se tegyünk így. Ő példát adott abban, amit mi is képesek vagyunk megtenni: irányítsunk félelem nélkül. ■

ELNÖKI JELENTÉS

**A misszió csakis az ébredés
folytán valósulhat meg.
„Az ébredést csak az imára adott
válaszként várhatjuk.”**

(Válogatott bizonyágtételek, 1. kötet, 121. old.)

TEODOR HUȚANU, a Román Unió elnöke

Útban a cél felé

Újra megértük egy év végét, és újból érezzük a az Úr szőlőjében végzett munka fáradságát. Visszatekintve, számos okot találunk, amely megerősíti bennünk, hogy az evangéliumért élni a legmagasztosabb cél, ami csak létezhet. Őszinte és mély hálával elmondhatjuk Péterrel együtt, hogy „az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és a kegyességre való” (2Pt 1:3).

De a jelen pillanata az önvizsgálatra is való. Hogyan állunk a célokkal és fogadalmakkal, melyeket az Úr elé tártunk azzal az elhatározással, hogy imádkozni és dolgozni fogunk megvalósulásukért? Ebben a kiértékelésben nem kerülhetünk meg egy bizonyos kritikus pontot: az ígéreteinkkel ugyanaz történik, mint mivelünk. Az Úrnak tett fogadalmak lelkünk tükré. Az életadó Lélek áldja meg testvéreinket egyre gyarapodó lelki szépséggel!

Mindannyian érezzük, hogy szükség van ébredésre. Természetes, ha felteszünk a kérdést, hogy miért késik eljövételének órája, bár egyre többet be-

szélünk e témáról. Ha Izrael népének pusztai vándorlására gondolunk, észrevehetjük, hogy erőfeszítéseink a célba érésre csak akkor eredményesek, ha teljesen megegyeznek Isten tervével. A magunk módján mindannyian őszinte odaadással végezhetjük az Úr munkáját a kimerülésig anélkül, hogy megközelítenénk a célt.

Letérők nélkül

Könnyen felismerhetjük Ellen White ihletett írásainak kizárólagos jellegét a

*Amikor letérdelsz
imádkozni, az Úr
megszólít, parancsát
pedig soha nem
tulajdonítod másnak.*

„csak”, „csakis” szavakból. Azonnal az ilyen idézetekre gondolunk: „...csakis az imára adott válaszként...” vagy „Csak Krisztus módszerével...” A találékonyosság isteni ajándék, és egy város kerülőúttjára térni kapóra jön az autó-

vezetőknek, de amikor a nagy küzdelem útvonalát fürkesszük, lehetetlen nem észrevennünk, hogy annak kikerülhetetlenül érintenie kell bizonyos pontokat.

A célt nem érhetjük el anélkül, hogy ne jutnánk el „Krisztus mértékének teljességére”. Az ébredés nem köszönhet ránk ima nélkül. Az ima tevékenység nélkül képmutatás, az imát nélkülöző munka pedig csak propaganda. Gyakran halljuk, de annál kevésbé alkalmazzuk: „Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkeimmel! – azt mondja a Seregeknek Ura” (Zak 4:6).

„Ébredés a misszióra” – ez a Generál Konferencia sürgető felhívása, melyet divízióink vezetősége is átvett. Most a mi sorunk következik, hogy átvegyük és továbbadjuk a stafétát. A hangot megadták tehát, de a végrehajtó határozatot a Szentlélek írja alá, aki mindannyiunkat törekszik meggyőzni, hogy csatlakozzunk személyes aláírásunkkal. Számos ajtót találunk nyitva az evangélium előtt, az Unió és a konferenciák előrelépésre buzdítanak, nagyon sok missziós gondolat és terv hiterős alkalmazásra és nagylelkű támogatásra vár.

Ismerjük meg adventista családunkat...

Ausztria egy 83.000 négyzetkilométeren elterülő, 8 millió lakost számláló szárazföldi ország. Olyan híres személyiségekről ismert, mint Mozart, Schubert vagy Freud.

Domborzatát főként hegyek alkotják, legnagyobb csúcsa a 3798 m magas Grossglockner csúcs. Az osztrák vidék története a kelták és a rómaiak koráig nyúlik vissza. A frank hódítás során a kereszténységgel is kapcsolatba kerültek. A Habsburg-dinasztia idején Ausztria a középkori Európa egyik nagyhatalmává vált. A II. Világháborúban először a náci, majd a szövetségesek uralma alá került. Függetlenségét csak 1955-ben kiáltották ki. A jelenben Ausztria a világ egyik leggazdagabb állama, a legutóbbi felmérések alapján fővárosában, Bécsben a legmagasabb az életszínvonal a világon.

Valószínűleg Christine Rottmayer volt az első adventista ezen a vidéken. Apját, Johann Rottmayer Conradi testvér keresztelte meg Kolozsváron 1895-ben, aki ezután egy időre Bécsbe költözött. Az 1902-es év jelentette az adventista missziómunka kezdetét Bécsben, H. Kokolsky szobrász tevékenysége által, akit G. Perck keresztelt meg Németországban. Vele együtt dolgozott L. Mathe lelkész is. Bécsben az első adventista gyülekezet 1908-ban alakult meg, az első osztrák lelkész, Franz Grubert, pedig 1909-ben szentelték fel. Amikor A. G. Daniels 1913-ban Ausztriába látogatott, jelentésében megjegyzi, hogy ez „Európa legkatolikusabb országa”. Az üldözés és a rendkívül szigorú törvények ellenére az egyház folytatta az advent üzenet hirdetését. 1920-ban megalakult az első egyházterület és a kiadóhivatal. A teológiai főiskola megalapítására csupán 1949-ben került sor, a könyvevangélista tevékenység kezdetével egy időben. 1975-ben Bécsben rendezték meg első ízben az Egyesült Államokon kívül a Generál Konferencia ülését, mely fordulópontot jelentett az adventizmus számára a világnak ezen részén.

Ausztriában jelenleg 3871 adventista tagot, 49 gyülekezetet és 8 csoportot tartanak számon. A Generál Konferencia ez évi ülészakán Ted Wilson elnök megjegyezte, hogy Ausztria az egyház imalistának és missziójának elsődleges helyére került, mivel a szekularizált társadalmi és egyházi környezet miatt szükség van aktív és sürgős odaszentelődésre.

Adrian Neagu, lelkész, Olténiai Egyházterület

Imádkozz és dolgozz!

Amikor letérdelsz imádkozni, az Úr megszólít, parancsát pedig soha nem tulajdonítod másnak. Hajlamunkon, hogy a különböző stratégiai irányvonalakat pusztán emberi vagy intézményi kezdeményezésnek tekintünk, győzedelmeskedni fog érzékenységünk és tisztánlátásunk. Egységes csapatot alkotunk majd, melyet rendíthetetlenül összetart, hogy „tetszett ez a Szentléleknek és nekünk” (Csel 15:28). Imádkozzunk, hogy azok közé tartozzunk, akik hallják, mit mond a Lélek a misszióra való ébredésnek ebben az órájában, és nem tévesztik össze suttogását Babilon zavaros hangjával.

Kezdj el élni!

Kinek való ez a felhívás? Ez kétségkívül igazolja missziós vágyunkat a még újjá nem született lelkek irányában, akik nem tudják, mit jelent az üdvösség öröme. Ugyanúgy igazolja, hogy el kell kezdenünk úgy élni, mint választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép, akik hirdetjük Annak hatalmas dolgait, aki elhívott minket az Ő csodálatos világosságára (1Pt 2:9).

Az evangélium hirdetésének különleges alkalmá a román és magyar nyelven egyaránt, a 2011-es esztendő első felében, missziós terveink tetőpontját jelenti. Ezzel egy időben tesz is arra, hogy milyen mértékben vagyunk hajlandók személy szerint részt venni embertársaink felkészítésében a mennyország számára. Ha szeretjük Istent, arra is vágyunk, hogy megmentse az embereket. Nincs más választási lehetőségünk (1Jn 4:20).

Ellen White nosztalgiaiával beszél az egykori keresztények szenvedélyéről, amely napjainkban oly kevésbé érezhető. „A múltban a keresztények figyelmüket a lelkek felé irányították, mondván: *Uram, segíts, hogy megmentsem ezt a lelket!* Ma már ritkán találkozunk ezzel a lelkiürettel. Hányan dolgoznak manapság arra a veszélyre gondolva, amelyben a bűnösök vannak?” (*Az evangélium szolgálói*, 65. old.)

Elhisszük, hogy az ébredés csak akkor következik be, hogyha én és te újból felélesztjük ezt a szenvedélyt a lelkek iránt? A bűnösök megmentése volt az a fény, amely örömmel töltötte el a Kálvárián Szenvédőt, aki most áhítva várja, hogy eljőjön és haza vigyen minket. Tudjuk, hogy ezt csak akkor teheti meg, ha képe tisztán tükröződik bennünk. Vagyis ha Hozzá hasonlóan vágnyi fogunk minél több emberhez eljuttatni az evangéliumot. A Szentlélek alig várja, hogy megnövelje lelkesedésünket, találékonyságunkat, erőnket, megsokasítsa talentumainkat. Mi akadályoz, hogy elkezdjünk igazán élni?

Próbálok ellenállni a kísértésnek, hogy a „csak” szót a következő idézetbe illesszem: „A Szentlélek azokra fog kiáradni, akik az élet kenyerét azért kérik, hogy másoknak továbbadják.” (Bizonyágtételek, 6. kötet, 90. old.) Meggyőződésem azonban, hogy az evangélium „felszolgálása” a családban vagy szombatunként a gyülekezetben nem hoz áldást, ha nem gondolunk komolyan a körülöttünk élőkre. Csakis így imádkozhatunk és dolgozhatunk az ébredés reményében.

A mennyei Pásztor újból ezt mondja: „Elég már e hegyet kerülgetnetek, forduljatok meg...” (5Móz 2:3). Ha meghalljuk szavát, ne keményítsük meg szívünket. Megéri a mennyei Kánaánt megosztani minél több embertársunkkal, hogy ezzel örömet szerezzünk Üdvözítőnknek, és sietessük visszajövetelét. Maranatha! ■

Elhangzott az Unió Végrehajtó Bizottságának
2010. november 21-i ülésén.

A GENERÁL KONFERENCIA ÉVES BIZOTTSÁGI GYŰLÉSÉNEK HATÁROZATA

2010. október 11.

Sürgős felhívás ébredésre, reformra, tanítványságra és evangelizálásra

Isten különleges módon hívta el a Hetednap Adventista Egyházat, hogy a történelem végén hirdesse a világnak az Ő szeretetének és igazságának üzenetét, és élje is ezt (Jel 14:6-12). Lehetetlen megvalósításnak tűnik a kihívás, hogy a Föld több mint 6 milliárd lakóhoz eljuttassuk Isten utolsó üzenetét. A küldetés felülhaladja lehetőségeinket. Emberi szempontból nem valószínű a Krisztustól kapott feladat gyors és közele beteljesítése (Mt 28:19-20).

Az egyház növekedése nem tart lépést a Föld lakosságának szaporodásával. A világra gyakorolt missziós hatásunk őszinte felmérése arra enged következtetni, hogy ha valamilyen drámai változás be nem következik, ebben a nemzedékben nem teljesítjük a menny feladatát. Legjobb erőfeszítéseink ellenére terveink, stratégiánk és erőforrásaink képtelenek bizonyulnak Isten földi küldetésének az Ő dicsőségére történő teljesítésére.

Krisztus ígérete az újszövetségi gyülekezetnek

Az evangélium hirdetésének kihívása nem újkeletű kérdés. A kereszténység

első századában a tanítványok is ezzel szembesültek. A 21. században mi szintén szembesülünk vele. Úgy tűnik, az újszövetségi egyháznak lehetetlen küldetést kell teljesítenie. Azonban a Szentlélek erejével az egyház robbanásszerű növekedést tapasztalt (Csel 2:41, 4:4, 6:7, 9:31). Az első keresztyének mindenkivel megosztották hitüket (Csel 5:42).

Isten kegyelme kiáradt szívükből családjuk, barátaik és munkatársaik felé. A felfeszítés után csupán néhány évtizeddel Pál apostol kijelentette, hogy az evangélium „hirdettetett minden teremtménynek az ég alatt” (Kol 1:23). Hogyan volt lehetséges, hogy a viszonylag jelentéktelennek számító hívők ismeretlen csoportja olyan rövid idő alatt befolyása alá kerítse a világot? Hogyan tudta Isten azt a maroknyi keresztyén csoportot felhasználni, hogy végérvényesen megváltoztassa a világot?

Krisztus nagy küldetése magasztos ígéretével párosult. A Megváltó megparancsolta tanítványainak, hogy ne menjenek el Jeruzsálemből, hanem várják meg az Atya ígéretének teljesedését (Csel 1:4). A Megváltó megígérte: „Ha nem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem ta-

núim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig” (Csel 1: 8).

Krisztus szeretete uralta a tanítványok életének minden mozzanatát, és arra készítette őket, hogy buzgón álljanak szolgálatába. Keresték Istent a Szentlélek megígért erejének elnyerése érdekében, őszinte vallomással és

komoly megtéréssel borultak térdre Előtte. Az első helyre tették a menny áldásait. Különleges időt szenteltek az imádkozásnak és a Szentírás tanulmányozásának. Apró nézeteltéréseik eltörpültek a vágy mellett, hogy Krisztus szeretetét megosszák a körülöttük élőkkel. Minden idejüket lefoglalta az evangélium terjesztése. Számukra semmi nem volt ennél fontosabb. Bemerték, hogy a Szentlélek erejének kitöltése nélkül nem teljesíthetik küldetésüket.

A tanítványok tapasztalatának leírásakor Ellen White így fogalmazott: „Miközben minden véleménykülönbséget megszüntettek egymás között, és minden elsőbbségi vagy uralomvágy eltűnt szívükből, bensőséges keresztényi közösségben szorosan egybeforrnak... Viszont szomorúság telepedett szívükre, ha arra gondoltak,

hányszor okoztak Neki fájdalmat lassú felfogásukkal és közömbösségükkel tanításával szemben, melyet javukra akart közölni velük... Érezték lelki szegénységüket és felülről, az Úrtól kérték a szent felkenetést, mely alkalmassá teszi őket a lélelmentési munkára. Nemcsak a maguk számára kérték áldást, hanem mások lelki üdvéért is könyörögtek. Tisztán látták, hogy az evangéliumot el kell vinniük az egész világnak, és buzgón könyörögtek azért az erőért, melyet Jézus megígért nekik.” (*Az apostolok története*, 37. old.)

Krisztus betartotta szavát. Pünkösöd alkalmával a Szentlélek bőségesen áradt ki rájuk. Ezek tértek meg egyetlen nap alatt. Krisztus szeretetének üzenete erőteljes befolyást gyakorolt a világra. Rövid idő alatt az Úr Jézus Krisztus neve minden férfi és nő ajkán visszhangzott az egész világon. „Az apostolok a Szentlélek segítségével olyan munkát végeztek, amely a világot alapjaiban rengette meg. Egyetlen nemzedék alatt eljuttatták az evangéliumot minden néphez.” (*Az apostolok története*, 593. old.)

Krisztus üzenete végidei egyházához

A Szentlélek pünkösödni kitöltése a korai eső formájában csupán előjátéka mindannak, ami ezután következik. Isten megígérte, hogy a végidő napjaiban bőségesen kiárasztja Szentlelkét (Joel 2:23, Zak 10:1). „A föld fénylik annak dicsőségétől” (Jel 18:1). Földi munkássága hamar bevégeződik (Mt 24:14, Róm 9:28). Az egyház a történelemben egyedül lelki ébredést és a Szentlélek erejének teljességét éli át. A Szentlélek pünkösdi kitöltésére utalva, Péter biztosít: „Mert néktek lett az ígéret és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, kik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk” (Csel 2: 39). Ellen White hozzáteszi: „Mielőtt Isten utoljára látogatná meg ítéletével a földet, az Úr népe között olyan lelki ébredés lesz, amire az apostoli idők óta nem volt példa. Isten Lelke és ereje kiárad népére. Akkor sokan elkülönülnek azoktól az egyházaktól, amelyek-

ben a világ szeretete kiszorítja az Isten és Igéje iránti szeretetet. Sokan – lelkesek és egyháztagok – boldogan elfogadják azokat a nagyszerű igazságokat, amelyeket Isten ebben az időben hirdet, hogy előkészítsen egy népet az Úr második eljövételére.” (*A nagy küzdelem*, 464. old.)

Emberek szái és ezrei jutnak Isten végidei üzenetének birtokába, az Ő Szavának prédikálása és továbbítása által. Az ima, a bibliatanulmányozás és a bizonyágtétel képezik a valódi ébredés elemeit. Ahogy közeledik a vég ideje, a Szentlélek ereje mind erőteljesebben nyilvánul meg. „A földi aratás közeledtével a kegyelem különleges ígéretében van bizodalunk, mely felkészíti az egyházat az ember Fiának eljövételére” (*The Faith I Live By*, 333. old.). „Az egész földön ezernyi hangon szól majd a figyelmeztetés. Csodálatos dolgok fognak történni. Betegek gyógyulnak, és a hívők munkáját jelek és csodák kísérik.” (*A nagy küzdelem*, 612. old.)

Az evangélium hirdetése szempontjából semmi nem lehet fontosabb Jézus megismerésénél, Szavának tanulmányozásánál, igazságának megértésénél és a Szentlélek késői esője keresésénél. Isten végidei prófétája félreértelmezhetetlen szavakkal írja le a maradéknak szóló üzenetét: „Minden szükségletünket felülmúlja az igazi ébredés sürgőssége. Első feladatunk ennek az ébredésnek a keresése kellene, hogy legyen” (*Selected Messages*, 1. köt., 121. old.).

Ha a valódi lelki ébredés a legnagyobb és legsürgetőbb szükségletünk, nem kellene-e nekünk, mint vezetőeknek, elsőbbséget tulajdonítanunk a menny ígéretei keresésének?

Szükségünk van ébredésre és reformra

Amikor keressük Jézust, Ő a Szentlélek ajándéka által betölti életünket jelenlétével és erejével. Vágyakozunk jobban megismerni Őt. A Szentlélek felébreszti a lélek szunnyadó képességeit. Szeretnénk mély, életet átforgató kapcsolatot kialakítani Jézussal. Az újjászületett szív az ima és az Ige által tapasztalja meg a Jézussal fenntartott élő kapcsolat valóságát. A reform az

ébredés után bekövetkező változást jelenti.

„Az ébredésnek és reformnak a Szentlélek munkája által kell bekövetkeznie. Az ébredés és a reform két különböző dolog. Az ébredés a lelki élet megújulását, az elme és a szív erejének felélénkülését, a lelki halálból való feltámadást jelenti. A reform átszerveződést, a gondolatok és elméletek, a szokások és cselekedetek megváltoztatását jelenti. A reform csak akkor teremheti meg a feddhetetlenség jó gyümölcsseit, ha a Szentlélektől származik. Az ébredésnek és a reformnak együtt, karöltve kell teljesíteniük kitűzött küldetésüket” (*Selected Messages*. 1. köt., 128. old.). A reform nem a másokat megítélő öngigazult magatartást jelenti. Szükség van átformált jellemre, mely megtermi a Lélek gyümölcsseit (Gal 5:22-24). Az Isten akarata iránti engedelmesség a valódi ébredés bizonyítéka. Isten óhajtja népe ébredését, hogy ez által visszatükröződjön jellemének szépsége. Ő mindennél jobban szeretne egy olyan népet, mely vágyakozik személyesen is megismerni az Ő szeretetét, és másokkal is megosztani azt.

Elkötelezettség és felhívás

Mint a Hetednap Adventista Egyház vezetői és képviselői, 2010-ben is összegyűltünk az egyesült államokbeli Silver Spring-ben (Maryland) tartott évi gyűlés megtartására. Hálások vagyunk nagy és csodálatos Istenünknek az Ő hűségéért és azon gazdag áldásokért, melyeket már a kezdetektől kiírástott egyházára. Az egyház gyors növekedése

világviszonylatban, a tagok és az intézmények számát tekintve, csakis isteni csodának minősíthető. Dicsérjük Őt azért a csodálatos munkáért, melyet az Ő céljainak megvalósítása ér-

„A földi aratás közeledtével a kegyelem különleges ígértében van bizodalunk, mely felkészíti az egyházat az ember Fiának eljövételére.”

(The Faith I Live By, 333. old.)

dekében vitt véghez egyházában. Hálások vagyunk azokért a hűséges vezetőikért, akik mostanig irányították az Ő népét. Alázattal valljuk be, hogy emberi természetünk gyengeségei miatt legjobb erőfeszítéseinket is beszennyezi a bűn, és szükségünk van a Krisztus kegyelme általi megtisztulásra. Megvalljuk, hogy nem mindig tulajdoni-

tottunk elsőbbséget Isten keresésének az ima és igetanulmányozás által, és nem járultunk hozzá a Szentlélek késői esőjének kitöltéséhez. Alázattal valljuk meg, hogy személyes életünkben, szervezési gyakorlatainkban, bizottsági üléseinken sok esetben saját erőnkre hagyatkoztunk. Gyakran elmulasztottuk az első helyre tenni Istennek a világ megváltása érdekében ránk bízott küldetését. Miközben számos dologgal foglaltuk le magunkat, ismételen elhanyagoltuk a legfontosabbat – az Ő megismerését. A kicsinyes irigység, személyes kapcsolataink csődje, nagyravágyásunk elűzte szívünkben az ébredés és reform iránti vágyakozást, és azt eredményezte, hogy saját emberi erőnkéből és nem a mennyi erejének igénybevételével küzdöttünk.

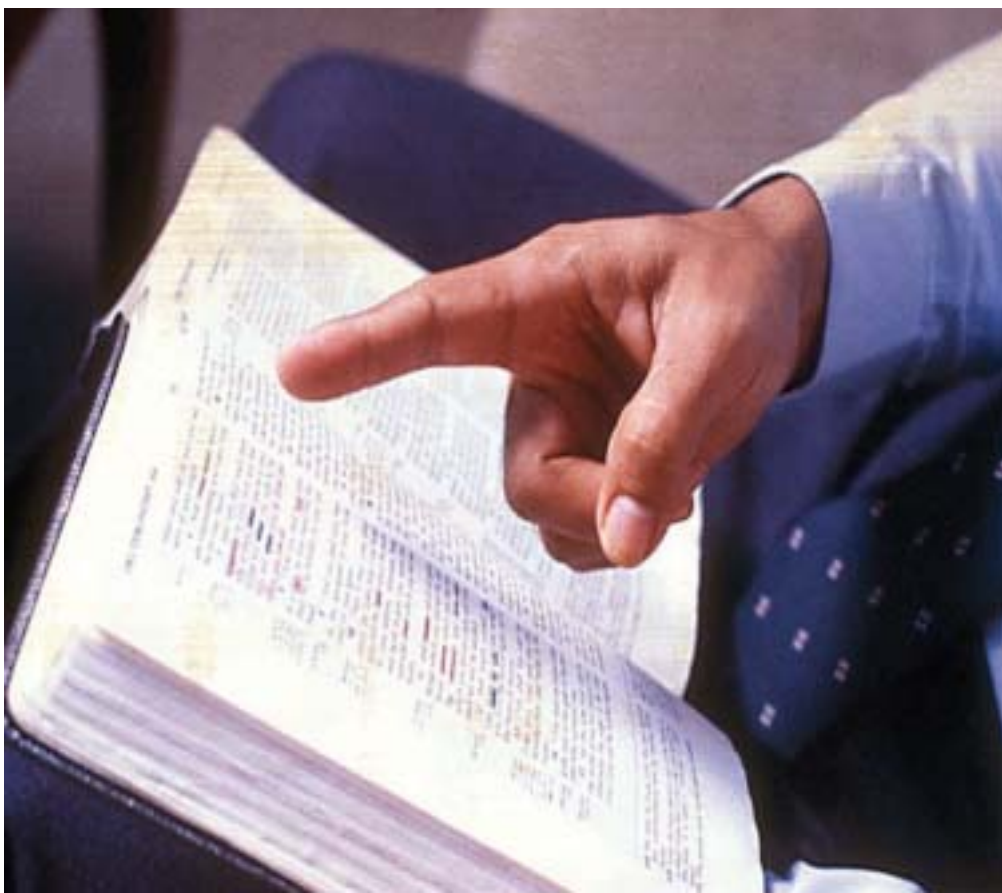
Elfogadjuk Urunk világos utasítását: „Az idők folyamán Krisztus nem változtatott búcsúzásakor tett ígértében, hogy követőinek elküldi a Szentlelket. Isten nem korlátozta kegyelme gazdagságának kiadását az Ő gyermekeire. Ígértének beteljesedése nem észlelhető olyan mértékben, mint ahogy lehetne, és ez abban ke- resendő, hogy ezt az ígértet nem értékelik kellőképpen. Ha minden keresztény kész volna elfogadni, akkor elnyerhetné a Szentlelket.” (*Az apostolok története*, 50. old.)

Az egész menny szeretné, hogy a Szentlélek végtelen ereje kiadásával Isten földi munkája befejeződjék. Beismerjük, hogy Urunk már évtizedekkel korábban visszatért volna, ha mi nem késleltetjük. Meg kell térnünk a világhoz való hasonulásunkból, és nem szabad tovább

korlátoznunk Krisztus küldetésének véghezvitelét. Tudatosítsuk Krisztus felhívását, hogy ima és bibliatanulmányozás által mélyebb kapcsolatba kerüljünk Vele, és forró vágyakozással vállaljuk, hogy megosztjuk a világgal az Ő végidei üzenetét. Örvendünk, hogy „valamennyi kereszténynek kiváltsága, hogy ne csupán várja, hanem siettesse is Krisztus újrjövetelét.” (*Az apostolok története*, 600. old.)

Ennek érdekében, mint a világszéles egyház képviselői, a teljes testvéri közösség nevében elkötelezzük magunkat, hogy:

1. Elsődlegesen és személyesen keressük Istent, hogy családjunkban, életünkben és szolgálatunkban bekövetkezessen a lelki ébredés a Szentlélek késői esőjének kitöltése által.
2. Naponta elegendő időt szánunk arra, hogy személyes kapcsolatot ápoljunk Jézussal imádkozás és Isten Szavának tanulmányozása által.
3. Megvizsgáljuk szívünket, és kérjük a Szentlelket, hogy figyelmeztessen minden olyan dologra, mely meggától Jézus jellemének felfedezésében. Szeretnénk megnyitni szívünket, hogy életünkben semmi ne akadályozza meg a Szentlélek erejének teljes mértékű megnyilatkozását.
4. Bátorítjuk az egyház osztályait, hogy szánjanak időt az imádkozásra, az Ige tanulmányozására és Isten keresésére, hogy megértsék az Úr tervét egyházával.
5. Bátorítjuk az egyház minden intézményét, hogy szánjanak időt arra, hogy a szervezők, lelkészek, egészségügyi dolgozók, nevelők, diákok és tanulók együttesen tanulmányozzanak. Keressek együttesen Jézust és a Szentlélek megígért kiadását Isten Igéjének tanulmányozása és ima által.
6. Felhasználunk minden sajtóforrást, minden szemináriumi alkalmat és minden nyilvános összejövetelt, mely által felhívást intézhetünk az egyház minden tagja felé, hogy keresse a Jézussal való kapcsolat elmélyítését a megígért ébredés és reform érdekében.
7. Meghívjuk az egyház minden tagját, hogy csatlakozzon hozzánk, hogy megnyissa szívét a Szentlélek átfórnál

ló ereje előtt, mely gyökeres változást eredményez családjunkban, életünkben és gyülekezetünkben.

Elismerjük, hogy Isten különleges módon fogja felhasználni a gyermekeket és a fiatalokat ebben az utolsó, erőteljes ébredési folyamatban. Bátorítjuk a fiatalokat, hogy vegyenek részt az Isten-keresés tapasztalatában, hogy életükben bekövetkezzen a lelki ébredés, és a Szentlélek felhatalmazása által másokkal is osszák meg hitüket.

Megkérünk minden gyülekezeti tagot, hogy az egyház vezetőivel és adventisták millióival egyesülve ápolják a Jézussal való mélyebb kapcsolat kialakítását, és kérjék a Szentlélek kiadását minden este vagy reggel 7 órakor. Ez egy sürgős felhívás, hogy a földgömböt körbefonjuk a közbenjárás tartó láncával. Adjuk át szívünket teljes mértékben Jézusnak, és tapasztaljuk meg életünkben a Szentlélek átfórnáló erejét, melyet Isten fel akar kínálni nekünk.

Hisszük, hogy a Szentlélek késői első formájában megnyilvánuló ki-

töltése Krisztus földi küldetésének beteljesítését szolgálja, hogy Ő minél hamarabb visszatérhessen. Elismerjük, hogy Urunk csak arra az egyházra tudja kitölteni a Szentlélek erejének teljességét, melyben él az elveszett emberiség iránti szeretet érzése. Elhatároztuk, hogy egyházunk minden tevékenységében az ébredést, a reformot, a tanítványságot és az evangélizálást tartjuk a legfontosabbnak. Mindennél jobban vágyakozunk az Úr Jézus eljövetelére.

Bátorítunk minden gyülekezetvezetőt, osztályvezetőt, egészségügyi alkalmazottat, könyvevangélistát, lelkészt, nevelőt, tanítót és minden gyülekezeti tagot, hogy hozzánk csatlakozva, legfontosabb és legsürgősebb hivatásának tekintse az ébredést, a reformot, a tanítványságot és az evangélizálást életében és szolgálatában. Bízunk benne, hogy ha együttesen keressük Őt, Isten ránk árasztja a Szentlélek gazdag áldását, mely által bevégződik földi küldetése, és Jézus visszatér. Jánossal együtt kiáltjuk: „Ámen, bizony jövel Uram, Jézus” (Jel 22:20). ■

A Kalahárin túl

LUPU SÄVEL, lelkész, tecuci-i kerület, Moldvai Egyházterület

Első benyomások

Amikor a nap legelső hajnali sugarait a sötétség és köd óceánja felé vetette, amely egész utunk során beburkolt minket Windhoek fővárostól a meszesi mafwe törzs földjéig, a Capriivhoz tartozó Katima Mulilo tartományig, miután elhagytuk a Kalahári sivatagot, máris a Zambézi folyam partjainál jártunk. Amikor az afrikai őserdőben pislákolni kezdtek az első tüzek, és a cserjék mögül ijedt gyermekarcok meredtek ránk a végtelen sötétebből, melyen csak az autólámpák fénye pásztázott át, egyszer csak éneklő gyermekhangokat hallottunk. Kellemes dallam volt, mely több tucatnyi gyermek mellkasából fakadt föl, reményteljesen és vágyakozva. Bár éjszaka az őserdőben, a szabad ég alatt, vagy legjobb esetben egy kunyhóban aludtak, bár valószínűleg napok óta nem jutottak eledelhez, bár a legtöbben közülük maláriában vagy AIDS-ben szenvednek, mégis teljes szívből énekeltek. Daluk mint-

ha a valóságra ébresztett volna minket. 1500 km-t utaztunk két zsúfolt autóban, tele matracokkal, ruhás zsákokkal, takarókkal, mosószerrel és élelemmel. Végre megérkeztünk. „Otthon” voltunk, a „Mulimu wa Babalela” missziós központban.

Egy „keserédes otthon”

Szerettünk volna ezeknek a gyerekeknek és szüleiknek egy reménysugarat és egy morzsányi segítséget nyújtani. A repülőtéren Sorin Neacșu, a központ felelőse várt ránk, feleségével, Aidával és kislányával. Miután vásároltunk néhány szükséges dolgot, útnak indultunk. Most már végre „otthon” voltunk. Ez az „otthon” keserű és édes volt egyszerre, nem csak a több mint 200 gyermeknek, hanem a központ gondnokainak is, akik a missziót életük értelmének és létezésük céljának tartották. „Édes otthon” volt, mivel ezek a gyerekek, társikkal együtt, akik a szomszédos falvakból néha 40 vagy 50 km-t gyalogolnak,

minden reggel összegyűlnek imára és éneklésre az áhítat alkalmával. „Édes”, mert minden gyerek minden reggel rizset, gyümölcsöt vagy egyéb enni-valót kap. „Édes”, mert reggeli után a gyerekek Istenről tanulnak, olvasni és írni tanítják őket, elsajátítják az alapvető higiéniai szabályokat és a matematikai alpműveleteket. A délutáni órákban különböző nevelő jellegű játékokban vesznek részt, vagy segítenek a központ személyzetének. Ugyanakkor ez az otthon „keserű” is, mivel gyakran előfordul, hogy szüleiket vagy éppen őket vadállatok vagy kígyók támadják meg. Néha, amikor hazaérkeznek, falvaikat elefántoktól feldúlva találják, és egy lehetőségük van: visszatérni a központba.

Eszembe jut Natasha, aki 4 éves volt, amikor árván maradt. Apja és anyja AIDS-ben haltak meg. Temetésük napján üres tekintettel bámult a bokrok között ásott sír köré összegyűlt emberekre... Nem sokat értett az egészből. Egyszeriből csak hangos sírásba kezdett... Másnap az ölembe vettem, és elvittem a misszióközpontba. Néhány nap után már játszadozott, mintha elfeledte volna szülei elvesztésének fájdalmát.

Nem tudom elfeledni Mafenicót. Apja betegségben halt meg, anyja elveszítette a józan eszét, és magára hagyta. Egy életteli és tudásra szomjazó gyermek. Volt egy pár szakadt cipője, melyből kikandikáltak a lábujjai... Folyton körülöttünk téblábolt. Szívesen nézte, hogyan dolgozunk, és mindig kész volt segíteni. Valószínűleg ő is azok közé tartozott, akik szülei betegségét örökölték.

Egy „keserű otthon”, sőt egyeseknek nagyon keserű, hiszen a gyerekek közül sokan szenvednek maláriában vagy AIDS-ben. Reménységük nem éli túl a 40-45 évet.

„Keserű otthon”, hiszen naponta hatvan-hetvenen állnak sorba a „klinika” előtt – ahogyan ők nevezik – ami valójában a misszióközpont egyik szobája, kisebb orvosi sürgősségi esetekre berendezve. Ezek az emberek pirkadatkor megérkeznek, leülnek a gyékényre vagy egyenesen a homokra, és órákig várnak, míg a központ személyzetének egyik tagja meghallgatja őket és segít rajtuk. Legtöbb esetben az orvosi ellátás és segítségnyújtás korlátolt, mivel a lehetőségek is korlátoltak. Ezzel együtt az ottani miszionáriusok minden tőlük telhetőt elkövetnek, hogy enyhítsenek az emberi szenvedésen.

Turizmus vagy missziómunka

Átéltam a szolgálat örömét Petrică Nyerges és Corneliu Lupu kollegáimmal együtt, akiket egy olaszországi román csoport is elkísért, és akik már több éve szerveznek missziócsoportokat a Namíbia északi részén, éppen Zambia, Zimbabwe és Botswana határában élő őslakosok szenvedéseinek enyhítésére.

Elsősorban azért mentem oda, hogy támogassam és segítsen a gyermekek nevelését célzó programot. Meg azért is, hogy gyógyszereket juttassak el, melyekre oly nagy szükség van a központon belül működő orvosi ellátáshoz. Végül pedig, hogy segítsek egy új épület létrehozásának munkálataiban az iskola kibővítéséhez, amit a helybeliek úgy neveznek, hogy „the big clinic” (a nagy klinika).

Az ottani gyerekek között felfedeztem néhányat, akik különleges tehetséggel rendelkeztek. Amellett, hogy képesek voltak gyakorlati érzéküket életkörülményeikhez igazítani, valamelyest sikerült elsajátítaniuk az

egészséges életstílust, a legalapvetőbb higiéniai és erkölcsi szabályokat, a felelősségteljes, civilizált magatartást, és megérteniük, hogy miért nem a kő, a tűz vagy a varázsló az isten, akit imádunk, hanem létezik a mennyben egy Atya, aki szeret, meghallgat minket, és válaszol imáinkra.

Szintén talákoztam olyan derekas bennszülöttekkel, akik az építkezési munkálatok egész ideje alatt mellettünk voltak, és segítettek nekünk. A munka jól haladt annak ellenére, hogy az anyagot Katimából, egy 150 km-re fekvő városból kellett szállítanunk. Csapatunk néhány hét alatt, miközben a legtöbb időt a gyerekek oktatásával és egészségügyi ellátással töltöttük, befejezte az új épületet, majd pedig egy új adventista imaház tetőszerkezetét is sikerült felszerelnünk. Hálaság vagyunk Istennek, és dicsérjük Őt, hogy segíthettünk és támogatást nyújthattunk.

Befejező gondolatok...

A nap lenyugodni készült. Egy pár óra múlva távozunk. Néhány göndörhajú és ébenfekete gyerek bámészkodott mellettünk, miközben „guava” cserjéket ültettünk az új épület bejárója mellett. Szemükben könny csillant, de életük reményteljes volt... Indulnunk kellett. Több száz kilométeres utazás... és újabb szenvedő emberekkel való találkozás előtt álltunk. Magunk mögött

hagytuk a gyógyulás egyik oázisát, az integető kezeket és a visszatérés forró vágyát. Néhány nappal azelőtt a zambiai Livingstone városban megvásároltuk a segélycsomagokhoz szükséges dolgokat, amiket aztán a 800 km-re levő Osivelóba szállítottunk, ahol Sorin Neacșu létrehozott és felépített egy imaházat olyan áldozat árán, melyről nem sokan tudnak. A „jobb létnek” egy cseppje volt ez is az ott élő bennszülöttek számára.

Számomra Afrika néhány, fokozott erőfeszítéssel eltöltött hetet jelentett, de jelentette az Istenért és embertársaimért végzett szolgálat határtalan örömét is. Semmi sem hatott meg jobban ezeknek a gyermekeknek a szereteténél és lelkesedésénél, akik hajlandók voltak órákig énekelni. „Sivatagos” soruk ellenére esténként énekeltek, saját nyelvükön, de angolul, sőt románul is: „Domnul iubirea ce mântuiește...” Hihetetlen volt, könnyekig hatott. Nekik ez mindennél szebb. És valóban szép volt. Egy olyan „szépség”, amely lelked mélyéig hatol, és arra kényszerít, hogy az egyik feled közöttük maradjon, ott, a dzsungel közepén égő tűz körül, miközben még egyszer felnézel a „Dél Keresztjére”, amely Afrika tiszta egén ragyog, mint Isten ígérete, mely szerint egy szép napon, Krisztus keresztáldozata révén, mindannyian HAZA érkezőnk. ■

A megemlékezés órája

Az advent üzenet országunkban 1870-től kezdve hirdették. Üdvöztünk visszatérésének reménye betöltötte az itt élők szívét. Elődeink lefektették az egyház alapjait egy olyan helyen, amely tartózkodó volt a változásokkal és az új reménységgel szemben.

Hosszú idő telt el azóta. Az évek évtizedekké, majd pedig századokká alakultak. Elérkezett hát az ideje, hogy megemlékezzünk a kezdetekről és a kezdőről.

Ez év őszén az Adventista Egyház három bölcsője állított emlékkövet a romániai adventmozgalom kezdeteire gondolva.

Viile Noi, Constanța – Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők... 111 év az advent reménységben

A 19. század végén az advent mozgalom megjelenik és fejlődni kezd Dobrudzsa vidékén. Az első adventista közösségek között volt a Viile Noi-i gyülekezet is.¹

A Viile Noi-i gyülekezet eredete is a 19. század végére tehető, amikor Teofil Babienco (1850-1943) orosz misszionárius Romániába menekül.

1899-ben a Constanța melletti Viile Noi-ban találkozik Andreas Seegfried bibliamunkással. Missziós tevékenységük nyomán két adventista csoport

alakul Viile Noi és Anadolchioi helységekben (ma már Constanța-hoz tartozó negyedek). Ez a két csoport a Krim-félszigetről elszármazott németekből, összesen 61 személyből állt.

Ezekről a Dobrudzsába áttelepült németekről a következő leírás maradt fenn: „Adventisták vagy szombatosok élnek Viile Noi-ban, Constanțan és Sarighiolban. Nem tartják a nagy ünnepeket, mint amilyen a Húsvét vagy a Pünkösd. Ezek a vallásos német telepések nagy odaadással olvassák a Bibliát... Tiltják a táncot, megvetik a világi énekeket. Az ártatlan labdajátékot nem tartják keresztényiesnek. Nem gyakorolják a koccintást, és nem mondják:

Sok szerencsét! Nem nyitnak kocsmát... Távol maradnak a szórakozástól és a sportot űző társaságtól.”²

Ezt a tanúságtételt lelki szüleink jelleméről az az őszinte és valódi hit szülte, hogy az Úr eljövetele közel van. 2010. október 23-án, szombaton, a Viile Noi-i gyülekezet ünnepi díszbe öltözött elődei emlékére és Isten dicsőségére, aki mindmáig vezette népét.

A nap legjelentősebb pillanatait Teodor Huțanu, a romániai Hetednapos Adventista Egyház elnökének üzenete képezte, mely szerint Krisztus vágyik arra, hogy fiai és lányai Őbenne maradjanak, miként a szőlővesszők a szőlőtőn. Ez a legfontosabb feltétele, hogy az Úr szőlője sok gyümölcsöt teremjen.

Az ünnepélyen részt vettek a Munténiai Egyházterület szolgálattevői, a kerület egykori lelkészei, valamint a hívek, a Viile Noi-beli úttörők bizonyágtételének gyümölcsei. Az Adventista Egyház képviselői mellett jelen volt Dobrudzsa számos kulturális és politikai személyisége, a helyi sajtó pedig összeállítást készített az ünnepi alkalomról. Ezen a különleges napon egy emléktáblát is felavattak.

1. Az esemény részletesebb beszámolója megtalálható a www.adventistconstanta.ro/viile internetes oldalon.

2. Ion Georgescu, *Analele Dobrogei* [Dobrudzsai évkönyvek], VII. évfolyam, 1926, 33. és 47. old.

Alexandria – Dicsőség Istennek!

100 éve történt az első adventista keresztség Teleormanban.

2010. november 6-án, szombaton az alexandriai adventista gyülekezetben ünnepélyes keretek között megemlékeztek Petre Drăgușin – az első teleormani adventista – 100 évvel ezelőtti keresztségéről.

Az istentiszteleten felidéztek, hogyan is indult az adventizmus abban a megyében, ahol ma már a lakosság-terület viszonylatában országos szinten a legtöbb adventista él. Teleormanban az adventizmus történetét három forrásra vezethetjük vissza: Alexandria, Turnu-Măgurele és Putineiu. Röviden mindhárom történetét bemutatjuk.

Petre Drăgușin legelőször Ioan Marinescu testvértől hallott az adventista hitelvekről, akinél szabóinasként dolgozott. Érdekelni kezdte az igazság, és eljárt Bukarestbe az adventisták összejöveteleire. 1910. december 18-án megkeresztelkedett, így Teleormanban ő volt az első, aki elfogadta az advent igazságot.

Drăgușin legelőször családjának tagjaiért kezd el dolgozni. 1911-ben visszatér Alexandriába, ahol lelkes miszsiómunkát folytat. Rokonai sorjában megtérnek, és csatlakoznak az Adventista Egyházhoz. Az alexandriai hívők száma egyre növekszik, és 1918-ban megalakul az első gyülekezet Teleormanban.

Az adventizmus másik magja Teleorman megyében Turnu-Măgurele helységben jött létre. Itt Vasile Diaconu és Petre Turturică testvérek indították el az Úr munkáját.

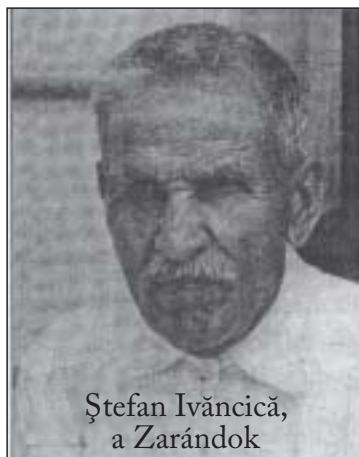
Vasile Diaconu, aki tecuci-i származású volt, Turnu-Măgurele-ban teljesített katonai szolgálatot. A hadseregben hite miatt hátrányos helyzetbe kerül. Kapcsolatba lép a kántoriskolát végzett Petre Turturicăval, aki többszöri beszélgetés és tépelődés után elhatározza, hogy átadja életét Istennek.

Mindketten misszionáriusok lesznek Turnu-Măgurele városában, amely az adventizmus második „forrásvidéke” Teleormanban.

Az említett megyében a hit úttörőinek sorába tartozik Ștefan Ivăncică is, Putineiu helységből. *Zarándoknak* is nevezték, mivel gyalog tette meg az utat az Athos hegyig, és szent életet akart élni. Petre Turturicăhoz hasonlóan ő is Vasile Diaconu révén szerzett tudomást az Úr visszajövetelének üzenetéről. Ugyanolyan lelkesedéssel fogadta az adventüzenetet, mint ahogyan korábban igyekezett betölteni ősei hagyományát. 1913-ban megkeresztelkedett, és misszionárius lett szülőföldjén. 1921-ben Ivăncică testvér az Unió megbízásából bibliamunkásként dolgozott Teleormanban.

Ezeknek az úttörőknek köszönhetően ma Teleorman megyében 95 adventista gyülekezet és 19 csoport működik. Ezek az Úr Jézus visszajövetelének

oltárai, ugyanakkor az új élet reményességét közvetítik a világ felé. 437 ezer lakos közül 6 ezren adventista tagok. Ha számításba vesszük a gyerekeket és hitünk barátait, akkor az adventista elveket vallók száma megközelíti a 7 ezret.

Ennek a programnak a keretében több százan – Teleorman megyei adventisták, nem adventista vendégek és különleges meghívottak – örültek az imádat és közösségápolás különleges alkalmának.

A nem adventista meghívottak közül megemlíthetjük Ioana Rodica Tatu asszonyt, a teleormani prefektúra képviselőt és Onisim Ciuriuc pünkösdista lelkészt, akik üzenetet közvetítettek az Adventista Egyház felé.

A Román Unió részéről jelen volt Teodor Huțanu elnök, aki Isten Igéjét szólta. Jelen volt továbbá Nelu Burcea elnök is, a Kommunikációs Osztály igazgatója, aki Peretuból származik, ahol a legtöbb adventista van Teleorman megyében.

Huțanu testvér üzenetében összehasonlította Noé idejét a mai korszakkal. Noéhoz hasonlóan az advent népnek is figyelmeztetnie kell a világot Isten ítéletének következményeire. A mi kötelességünk, hogy előkészítsük a bárkát, amelyben bárki megmenekülhet. Hangsúlyoznunk kell, hogy a megmaradás csak akkor lehetséges, ha bemejünk az „üdvösség bárkájába”.

Pitești – *Ne feledkezz el az útról!* 140 éves adventtörténelem Romániában

Az első, aki Romániában az adventüzenetet hirdette, Michael Belina Czechowski volt. Lengyel papként vándorol ki Amerikába, ahol elfogadja az advent igazságát. Lelkész lesz, és szeretné elvinni a reménységet a szülőföldjére is.

1864-ben európai körútra megy, Olaszországban, Svájcban, Ausztriában és Magyarországon prédikál. Hat évvel később (1870) Pitești-re kerül, ahol megismerkedik az Aslan családdal. Ebben az otthonban alakul ki majd az romániai adventista hívők első csoportja.

Czechowski távozása után ennek a csoportnak a vezetője Toma Aslan lesz, aki megalapítja az itteni gyülekezetet. 1884-ben első alkalommal nyomtatják ki román nyelven a *Jelenvaló Igazság* című folyóiratot.

Ugyancsak 1884-ben George Butler, a Generál Konferencia elnöke meglátogatja a pitești-i gyülekezetet. Megjegyzi, hogy „a pitești-i adventisták jó része a román társadalom befolyásos és jómódú rétegéhez tartozik” és „a gyülekezet látogatóinak és barátainak nagy része már kész elfogadni a keresztséget”.¹

2010. november 20-án, szombaton, a pitești-i gyülekezet felidézte azt, ahogyan Isten vezette munkáját ezen a

1. Corneliu Ghiocel Fitzai, *Mișcarea Adventistă de Ziua a Șaptea din România*, Clever Books Publishing, 2009, 222. old.

helyen. A hívek mellett az eseményen részt vettek a Román Unió képviselői, előljárók az Olténiai Egyházterület részéről, a Bánáti, Észak-Erdélyi, Dél-Erdélyi Egyházterületek delegátusai, valamint az Adventista Teológiai Intézet néhány tanára. A hivatalos szférát a helybéli polgármester, Tudor Pendiuc, képviselte. Különleges vendégként volt jelen az Euro-Afrikai Divízió elnöke, Bruno Vertallier. „Isten népének nagy építője”, mondta Vertallier testvér a jelenlevők előtt. „Miközben népét formálja, nem annyira a falakat és

épületeket, mint inkább gyermekeinek jellemét tartja szem előtt. A felebaráti szeretet az egyetlen kötelék, amely egyben tarthat egy közösséget, és az a tulajdonság, amely nélkül nem állhatunk meg az ítéletkor.”

A végén Bruno Vertallier testvér felavatott egy plakettet, amely a jövő generációt emlékeztetni fogja, hogy a romániai adventizmus Pitești-ről indult.²

2. Az ünnepi alkalom teljes programjáról készült felvétel megtekinthető a www.pitesti-adventist.ro honlapon.

Örülünk, hogy ezen keresztények fáradhatatlan munkájukkal hozzájárultak egyházunk létrejöttéhez. Nem voltak hibátlan emberek, de bíztak Jézus Krisztus megigazító kegyelmében, és várták dicsőséges visszajövetelét. Sikerült megvetniük az adventüzenet alapját román területen, ahol zárt szokásrendszer és gondolkodásmód uralkodott. Miközben üldözésbe, visszautasításba és elszigetelődésbe ütköztek, tiszta és jól körvonalazott igazságot közvetítettek és hagytak ránk.

A mi felelősségünk tovább vinni ezt a reményteljes üzenetet, és előkészíteniünk dicsőséges beteljesedését!

A beszámolót a *Curierul Adventist* szerkesztősége állította össze.

Az Unió Végrehajtó Bizottságának év végi gyűlése

2010. november 21.

2010. november 19. és 21. között zajlott a Hetednapí Adventista Egyház intézményeinek és az Unió Végrehajtó Bizottságának gyűlése. A munkálatokban résztvevők betekintést nyerhettek az egyház jövőjére irányuló tervekbe és Isten szolgálói által kijelentett terveibe.

A tárgyalások november 19-én kezdődtek meg. Az egyház intézményei sorban bemutatták a 2011-es év költségvetését és munkatervezetét. Az intézményekkel való találkozás alkalmat adott felismerni, mire képes az Isten Szavába vetett hit és bizalom. Láthatuk, milyen szépen tud dolgozni Isten azokkal, akik hit által rendelkezésre állnak. November 21-én, vasárnap zajlottak le az Unió Végrehajtó Bizottságának munkálatai. A tárgyaláson részt vett Bruno Vertallier, az Euro-afrikai Divízió elnöke, valamint Norbert Zens pénztáros. Az áhítatot Bruno Vertallier tartotta meg. A lelki üzenet alapja Báruk Jeremiás könyve 45:5 versében bemutatott tapasztalata volt: „...és a te lelkedet zsákmányul adom néked minden helyen, ahová elmegy.”

Az ima és odaszentelődés pillanatait követően az elnök, a titkár és a pénztáros jelentései következtek. Jelen számunk tartalmazza az unióelnök jelentését az egyház 2011-es évi lelki stratégiáiról. A titkár beszédéből idézünk néhány elgondolkodtató részletet: „Annak ellenére, hogy 2009 óta a taglétszám enyhe növekedését tapasztalhatjuk, elvárásainkhoz és lehetőségeinkhez képest ez túlságosan kis mértékű, éppen ezért feltesszük a kérdést: ha megszünt a kivándorlás, miért nem gyorsult a növekedés ritmusa legalább 1%-kal? Ha a romániai egyház rendelkezik az evangélium hirdetésének legkorszerűbb eszközeivel, ha programok és anyagi erőforrások vannak birtokunkban, miért nem történik több keresztesség? 2009 végén a romániai Hetednapí Adventista Egyházban 299 felszentelt lelkész és 53 segédlelkész dolgozott, az alkalmazottak száma összesen 883, a tagoké pedig 67.635 volt. Mi az oka annak, hogy ehhez képest mégsem tapasztalunk látványos eredményeket? A kérdések sora itt nem zárul le. Magyarzatokat is találhatunk. Itt az ide-

je tisztázunk a kérdést: merre tartunk és mi a küldetésünk? Ellen White írta: „Krisztus mindazokat felavatja, felszenteli arra, hogy munkálkodjanak embertársaik üdvösségéért, akik már megkapták, és magukban hordják életét. Az egyházat ennek a munkának a végzésére alapították, és mindazok, akik ünnepélyes és szent fogadalmat tettek az egyháznak, arra kötelezik el magukat, hogy együtt munkálkodnak Krisztussal.” (*Jézus élete*, 822 old.)

A pénztáros jelentésében rámutatott, hogy az országunkat is sújtó gazdasági válság ellenére a hívők továbbra is hűségesek a tized és az adományok tekintetében.

A NET 2011 kapcsán elhangzott beszélgetések rávilágítottak, hogy az egyház vezetőit igencsak foglalkoztatja ennek a missziós tervnek a véghezvitele, mely része az Euro-afrikai Divízió „Hódítsd meg Európát Krisztusnak” elnevezésű programjának. Az ébredés és reform bizottságának javaslatára a Generál Konferencia képviselői ébredésre és reformra biztató felhívást intéztek az egybegyűltekhöz. A képviselők hozzászólásokkal és kötelezettségvállalással fejezték ki egyetértésüket.

A Lelkészi Szövetség jelenlegi mandatumában a 2011-es évre vonatkozóan célul tűzte ki, hogy a lelkészeket segíteni fogja úgy szakmai, mint lelki és személyes felkészültségük továbbfejlesztésében. Ezen cél elérésére egy folyamatos képzési program lebonyolítását javasolták, valamint azt, hogy az evangélizálás és pásztoráció munkáját elősegítő anyagi erőforrásokat bocsássonak a lelkészek és gyülekezetvezetők rendelkezésére. Ugyanakkor kezdetét veszi egy lelkészi kiértékelő program is. Az Unió és az egyházterületek szintjén felelős megbízottak támogatják a Missziós Tanács fő elemeit az evangéli-

záció, a lelkeszi feladatok és a külmisz-zió kérdéseiben.

A Kommunikációs Osztály egyik célkitűzése, hogy Isten üzenetei eljus-sanak az egyházhoz és a társadalomhoz, a jelenkori kommunikációs módsze-rek és technológiák felhasználása által. Ugyanakkor egy *Adventista Sajtóiroda* létrehozását is szorgalmazták, valamint „*A vélemény jogán*” című adás folytatását és az „*Adventisták*” című film különbö-ző körökben történő vetítését. A javas-latok közül megemlíthetjük egy idegen Unióval való tapasztalatcserét, a gyüle-kezetek kommunikációs megbízottainak országos találkozását, előadássoro-zatok és szimpozionok szervezését az országban és külföldön.

Szem előtt tartva, hogy a világhálót többnyire gyerekek és fiatalok használ-ják, a *Gyermek és Ifjúsági Osztály* olyan terveket szavazott meg, amelyek ennek a rétegnek a lelki szükségleteit elégité-nék ki. A *Gyermekosztály* célkitűzései: a gyermekosztály-vezető kézikönyvé-nek kiadása minden gyülekezet részé-re. Minden egyházterület szervezzen képzést az apró léptek, óvodások, ele-mi iskolások és serdülők csoportjaiban tevékenykedő szombatiskolai tanítók részére. Javasolták az osztály olyan ér-telemben történő átszervezését, mely magában foglalja a 0-14 év közötti gyermekek teljeskörű foglalkoztatását. A jelenleg rendelkezésre álló anyagot szükséges uniónk szükségleteinek meg-felelően alkalmazni. Előreláthatóan foly-tatódni fog az „Énekelni akarok” című adás a következő évadban.

Az egyház *Ifjúsági Osztályára* a kü-lönböző ágazatok és ifjúsági tevékeny-ségek fenntartása és folytatása mellett a 2011-es évben új kihívások is várnak, melyeknek tervezetét bemutatták Isten előtt, hangsúlyozva, hogy minden, ami ezekből a tervekből megvalósul, egye-dül az Ő érdemei által történhet. Ezek közül megjegyeztünk néhány eseményt és rendezvényt, melyek időrendi sor-rendben a következők: Az adventista ifjak odaszentelődésének hete január 15. és 21. között fog lezajlani. Képzé-sek lesznek, valamint ekkorra tervezik a Net-re szóló meghívók kiosztásának utolsó fordulóját. A missziós terve-tekkel kapcsolatos találkozó április 15. és 17. között lesz megtartva. A meghí-vott vendégek között szerepel Stephen Sigg, a divízió új ifjúsági igazgatója. Az ösvénykeresők 2011-es nemzetközi tá-bora Rómában, augusztus 1-je és 8-a

között kerül megrendezésre. Az euró-pai táborban az ország minden ösvény-keresője részt vehet. Az Országos Ad-ventista Ifjúsági Kongresszus augusztus 23-28., az AMICUS Országos Kong-resszusa pedig november 18-a és 20-a között fog lezajlani.

A Szombatiskola és Személyes Szol-gálat Osztály képezi a helyi gyüleke-zetek szintjén történő vallási nevelés és oktatás központi rendszerét, mely által az adventisták nagy része elsajátít-hatja a bibliai tanításokat, beleértve az egyház hitelvéit is. Ezzel a módszerrel készülnek fel az evangélium hirdetésére. Ezt a projektet kiegészítik az interne-tes szombatiskolai tanulmányok, a Re-ménység TV, a Reménység Hangja Rá-dió, az egyházi iskolák, a szombatiskola tagjainak személyes munkája, a laikus evangélisták, az ASEF, a Humanitárius Börtönmisszió és a Sola Scriptura te-vékenységei.

A Nevelési Osztály bemutatta an-nak lehetőségét, hogyan tudna minél több adventista gyermek és ifjú egy-házi intézmények keretei között tanul-ni, az óvodától az egyetemig. Szavazás alá bocsátották 6 óvoda és 2 elemi is-kola megnyitását, valamint másik két iskola alapítási munkálatainak elke-zését. Egyházi líceumok alakulnának a Moldvai és Bánáti Egyházterületen. Folytatódik a cernicei Adventista Te-ológiai Intézet fejlesztési folyamata és népszerűsítése az egész ország terüle-tén. Folytatódik a bräilai egészségügyi iskola megerősítése adventista ifjak be- vonása által, valamint a „Kenyér Háza”

Alapítvánnyal való kapcsolat továbbfejlesztése orvosi misszionáriusok felkészítése céljából. Ugyanakkor a Valásolimbia is folytatódik, melynek célja a Biblia népszerűsítése az egyház ifjainak körében. Megrendezésre kerül egy

hoz Isten segítségét kéri. A könyvevanalizálás tervezetei között elsődleges helyet kap az egyházunk Bibliatársulata, „A Biblia Háza” által kiadott Bibliák széles skálájának biztosítása. Folytatódik Ellen White, *Bizonyságtételek* 9 köteté-

fizikai egészség helyreállításáért felelős egészségügyi személyzet országos konferenciájára is sor kerül Marosvásárhelyen, melyre különleges meghívottak érkeznek külföldről és az országból.

A *Zenei Osztály* a 2011-es évben

Itt az ideje tisztáznunk a kérdést: merre tartunk és mi a küldetésünk? Ellen White írta: „Krisztus mindazokat felavatja, felszenteli arra, hogy munkálkodjanak embertársaik üdvösségéért, akik már megkapták, és magukban hordják életét. Az egyházat ennek a munkának a végzésére alapították, és mindazok, akik ünnepélyes és szent fogadalmat tettek az egyháznak, arra kötelezik el magukat, hogy együtt munkálkodnak Krisztussal.”

Oktatási Továbbképzés az adventista tanügyi dolgozók részére.

A *Családi Osztály* javaslatai: az Otthon és Iskola Alapítvány létrehozási folyamatának továbbvitele a helyi gyülekezetek szintjén. Májusban alkalom nyílik a lelkészek továbbképzésére a házassági tanácsadás területén. Az Adventista Család hetét februárban rendezik meg, melynek hatékony lebonyolítása érdekében biztosítják az egyházterületek részére a szükséges erőforrásokat.

A *Női Misszió Osztály* továbbra is próbál segítséget nyújtani a nők jellegzetes gondjainak megoldásában, hogy ez által a kiegyensúlyozottság, a lelkiség és az erkölcs példaképeivé válhassanak.

A *Hivatalos Kapcsolatok és Vallásszabadság Osztály* felhívta figyelmünket egy idézetre a *Prófétaság Lelkéből*, melyet hasznos, ha emlékezetünkbe vésünk: „Senki ne várja nyugodtan a rossz bekövetkeztét, abban a hitben ringatva magát, hogy a munka mindenképp előrehalad, mert a prófécia előrebocsátotta azt, és az Úr pajzs és védelem népe számára. Nem Isten akaratát cselekedjük, ha tétlen várakozunk, és semmit nem teszünk a lelkiismereti szabadság megtartása érdekében. (*Bizonyságtételek*, 5. kötet) A 2011-es év minden tervét ennek fényében bocsátották szavazás alá.

A *Kiadói Osztály* rövid, de mélyértelmű jelentése az Úr csodáira fektette a hangsúlyt. Az osztály merész célokat tűzött ki maga elé, melyek megvalósításá-

nak fordítása, szerkesztése és nyomtatása, valamint a *Válogatott bizonyságtételek* három kötetének kiadása. A „Viața și Sănătatea” Kiadó továbbra is rendelkezésre bocsátja az *Adventszemle* és az *Idők Jelei* kedvezményes bérleteit.

A *Prófétaság Lelke Osztály* figyelemmel követi a *Prófétaság Lelke* szerepének és tekintélyének gyakorlatba ültetését az egyház életében. Az osztály minden évben előtérbe helyezi a *Prófétaság Lelkének* valamelyik nagy témakörét. A 2011-es év témája: „A valódi imádat jelentősége”. A további tervek közül megemlíjtük a következőket: a *Prófétaság Lelke Katalógus* kiadása, Ellen White prédikálásáról (Gondolatok Isten Szavának prédikálásához) szóló könyvének kiadása. Az ellenwhite.ro és a spiritulprofetic.ro internetes oldalak fenntartása, melyek ihletési forrást, hitelesítést és nem utolsósorban adatokat nyújtanak az olvasó számára, ugyanakkor megpróbálják megelőzni a szakadásnak a *Prófétaság Lelkével* kapcsolatos különböző jelenségeit és megválaszolják a *Prófétaság Lelkét* érő hagyományos támadásokat.

A testi épséggel kapcsolatban az *Egészségügyi Osztály* országos szintű egészségügyi tanácsadási és dokumentációs központ létrehozását javasolta. Az „Egészség Karavánja” csapatának támogatása által szemináriumok, egészségügyi kiállítások kerülnek megrendezésre. Az életmód-klubok számára DVD-lemezes anyagok készülnek. A

olyan tervekre összpontosít, mint: a helyi gyülekezetek zenei vezetőinek kézikönyve, az énekeskönyv átdolgozásának befejezése, amennyiben ez nem következne be az év végéig; gyermekénekeskönyv (óvodások és elemi iskolások számára) kiadása, valamint az ifjúsági énekek kíséretének kidolgozása; zenei tábor szervezése az egyházterületek zenei felelőseinek hozzájárulásával, valamint a hetednap adventisták országos zenekarának megszervezése.

A *Nemzetiségi Csoportok Osztály* arra hivatott, hogy kapcsolatokat létesítsen a különböző nemzetiségű hívők és az Unió vezetősége között, elősegítve ez által az egyház lelki és missziós fejlődését az Unió területén. Az osztály az Unióhoz vezető ajtó a nemzetiségi gyülekezetek és azok tagjai számára, az Unió „nagykövetségi” feladatát tölti be a különböző nemzetiségi és nyelvi csoportok részére, hogy ez által az Unió szemlélete, üzenete és programjai eljussanak a helyi gyülekezetekhez, azok missziós és lelki fejlődése érdekében.

A munkálatok befejezésével a bizottság ülése a lelkiség hangulatában zárult, az Isten munkájának jövőbeni sikerébe vetett bizalommal. A Báruk-nak tett isteni ígéretre gondolva tértem haza: „...és a te lelkedet zsákmányul adom néked, minden helyen, ahová elmegy.” ■

A fenti anyag a *Curierul Adventist* szerkesztőségének összeállítása.

MINDENNAPI NYELVÜNK

ROXANA LUPU,

egyetemi tanársegéd – Adventista Teológiai Intézet, Cernica

Mivel az egymással és Istennel való közösség ápolása velünk született szükségletünk, és abból kiindulva, hogy a kapcsolatok szavakra épülnek, szavak által maradnak fenn, a nyelvet a közlés elengedhetetlen eszközének kell tekintenünk. Isten már kezdetben, a világ megteremtéséhez is szavakat használt. Ádám és Éva rendelkeztek a beszéd képességével, senkinek nem kellett megtanítania őket a tagolt beszédre. De az utánuk következő korszakokban az embereknek már „tanító” kellett a beszéd elsajátításához. Ez általában az utánzás révén valósul meg. Bámulatos, ahogyan a csecsemőkorból alig kinőtt gyerek a szavakat tanulgatja. Először selypítve, a saját nyelvén, majd mind érthetőbben, a felnőttkor felé közeledéssel egy időben egyre választékosabban.

Szavakkal írjuk le a minket körülvevő és a bennünk levő világot, és ennek kifejezése által próbáljuk mind jobban megérteni azt. Így fény derül olyan részletekre, melyeket magunkban nem tudunk megfogalmazni. Amikor érzelmek vagy tájak leírásához keressük a megfelelő szavakat, olyan helyzetekben találhatjuk magunkat, melyek önnön szemünkben is meglepőnek tűnhetnek.

A beszéd egy bonyolult folyamat

A beszédet, amely „a nyelvnek egy közösség tagjai által közlésre használt szóbeli formája”,¹ gyakran azonosítják

1. ADEX (Román értelmező kéziszótár) meghatározása

„a nyelvezettel, a beszéd természetszerű képességével”.² A beszéd, a kommunikáció magától értetődőnek tűnik számunkra. De a beszéd folyamata egy nagyon összetett folyamat. A hangokat hangképző szerveink segítségével ejtjük ki, melyek között vannak kis méretű és jelentéktelennek tűnő – de annál inkább nélkülözhetetlen – szervek is. A hangképzésért felelős testrészek: tüdő, légcső, gégefő, hangszalagok, garat, száj- és orrüreg, nyelvcsap, nyelv, szájpadlás, ajkak és fogsor. Közismert, hogy a süketek általában nem tudnak beszélni. A beszédhez hallószerveinkre is szükségünk van, melyek felfogják a hangokat. A hallókészülék fontosabb részei a fülkagyló, a dobhártya és a belső fül.³

Miért beszélünk?

A beszéd célja az adatközlés. De a célok között nem ez az egyedüli és legfontosabb. „A beszéd több, mint a gondolatok továbbításának eszköze. A beszéd lehetővé teszi az egyén önkifejeződését és a másokkal való kapcsolatteremtést. A beszéd megtagadása az emberi kapcsolatok felszámolását jelenti”.⁴ Azért beszélünk, hogy meggyőzzünk, meg-hassunk másokat, hogy valamilyen válaszreakciót váltsunk ki a körülöttünk

2. Roland Doron: *Dicționar de psihologie*, Humanitas, Bukarest, 2006.

3. Ion Toma: *Fonetica și ortografia limbii române*, Bukarest, 2000.

4. Norbert Sillamy: *Dicționar de psihologie*, Bukarest, 2000.

élőkben, hogy szórakoztassunk, hogy megértessük magunkat, hogy kifejtsük véleményünket, hogy elfogadtassuk magunkat másokkal. (Állítólag az emberek azért beszélnek sokat és mindenkivel, mert akikkel beszélgetni akarnak, nem hallgatják meg őket.⁵) A felsoroltak biztosítják a tagolt nyelv, a beszéd szocializációs funkcióját.

A beszéd lépcsőfok a tökéletesség felé

A Szentírás sokat foglalkozik a beszéd témájával. Számos bibliaszöveget említhetnénk. A *beszél* ige különböző nyelvtani alakzatai több mint 1500 al-

5. Petre Anghel: *Stiluri și metode de comunicare*, Bukarest, 2003.

kalommal jelennek meg a Bibliában. Általában a beszéd alapkérdéseiről szólnak. Látszólag kevesebb utalás történik a beszéd formájára, ami nem jelenti, hogy ez egy lényegtelen és elhanyagolható kérdés lenne. Jakab apostol merész kijelentést tesz: „Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember” (Jak 3: 2). Mindnyájan a tökéletességre törekszünk. De miért annyira fontos a beszéd? Azért, mert ahogyan a bevezetőben is hangsúlyoztuk, a beszéd bensőnket külsőleg felfogható formában jeleníti meg, azt, amit önmagunkról tudunk és gondolunk. Sokak számára személyünk megegyezik azzal, amit és ahogyan mondunk. A kiabáló embert lobbanékonynak, ingerlékenynek látjuk. A helytelenül, nyelvtanilag hibásan beszélő emberről az a benyomásunk, hogy tanulatlan. Egyértelmű, hogy az apostol itt beszédünk témájáról, tartalmáról, nem magáról a beszédformáról beszél. De hogyan mutat egy különleges tartalom igénytelen, szakadt és pizkos csomagolásban?

Beszéded névjegykártyád

A névjegykártya szerepe, hogy bemutasson másoknak. Magatartásunk, külsőnk, ruházatunk, magaviseletünk mind személyiségünket tükrözi. Embertársaink pusztá szemlélés által jó vagy rossz véleményt alkotnak rólunk. Az egyik névjegykártyánk a beszédünk, amely tükrözi műveltségünket, ismereteinket, társadalmi és kulturális státusunkat.

Mindannyian azt szeretnénk és arra törekszünk, hogy jó benyomást gyakoroljunk az emberekre. Ezért amikor emberek közé megyünk, figyelünk ruházatunkra, külső megjelenésünkre, gesztusainkra. Ugyanilyen gonddal kellene figyelniünk beszédünkre is. Gyakran nem csak az számít, hogy mit mondunk, hanem gondolataink szavakba öntésének

módja, a helyes nyelvtani megfogalmazás, a tárgyszóalkalmazás, a tárgyszóalkalmazás megfelelő stílus alkalmazása is lényeges.

Ha a prédikáló lelkes, aki Isten jó hírét továbbítja az embereknek igénytelenül, zavarosan beszélne, léptenyomon hibákat követne el, melyek láthatóan nem az izgalom természetes velejárói, hanem egyéni hétköznapi szóhasználatát tükrözik, olyan, mintha sportruhában vagy munkaruhában menne a szószékre. Ha egy művelt ember, például egy tanár önmaga számára sem teljesen érthető kifejezésekkel beszélne az evangéliumról, az olyan, mintha egy istentiszteleti alkalomra frakkban vagy menyasszonyi ruhában érkezne a gyülekezetbe.

A helyes beszéd és az üdvösség

Van-e kapcsolat beszéd és az üdvösség, a nyelvhelyesség és a szabadítás között? Látszólag nincs. Biztos vagyok benne, hogy a rend Istene, aki fejnek, nem pedig faroknak rendelt, minden szempontból teljesnek szeretne látni minket. Élő levelek vagyunk. De a helytelenül „fogalmazó” levelek nem érik el kitűzött céljukat, helytelen irányba vezetnek, eltorzítják az igazságot és csökkentik az olvasók érdeklődését annak tartalmával szemben.

Létezik-e kapcsolat az advent üzenet, egyházunk üzenete és annak helyes kifejezési módja között? Mi a helyes beszéd szerepe a megváltásban? Isten gyermekeiként kötelességünk a lehető leghelyesebb és legérthetőbb nyelvezettel továbbítanunk a ránk bízott üzenetet. Igaz, hogy a tartalom lényegesebb, mint a forma, mondhatjuk, hogy „így is jó”, mi mégis a mennyi üzenetvivői vagyunk. Nem lenne szabad az „így is jó” magatartást gyakorolnunk.

Ha nem tesszük meg a ránk bízott örök evangéliumért, hogy akikhez eljuttatjuk, beszédünkben se botránkozhassanak meg, ha nem tesszük ezt mások tetszésére, tegyük meg a jövő nemzedék érdekében, azokért a kisgyermekért, akik a beszédben édesanyjuktól, édesapjuktól és a gyülekezeti testvérektől vesznek példát. Érdemes áldozatot hoznunk a helyes beszéd megtanulásáért. Pál azt tanácsolta Timóteusnak, hogy beszédében is adjon példát a hívőknek (1Tim 4:12). Titusnak azt ajánlotta, hogy sajátítsa el az „egészséges, feddhetetlen beszédet, hogy az ellenfél megsejgyenüljön, semmi gonoszt sem tudván rólatok mondani” (Tit 2:8). Beszédünk ne legyen hiányos, hibás vagy félreérthető. Aki ilyen nemes és szent elhivatással rendelkezik, mint mi, és akire ilyen fényes jövő vár, az a beszédben nem engedni lennebb a mércét a tökéletességnél. ■

Nagy ajándék kis kezekből

December 18. – *A Keresztény Sáfárság Osztály világnapja*

ERIKA F. PUNI

Sokszor feltették nekem a kérdést: „Mikor alkalmas elkezdünk a gyermekek nevelését a tized és adományok felajánlásában?” A kérdés gyakorisága jelzi, hogy sok keresztény szülőt és nevelőt foglalkoztat, hogyan adhat a gyermeknek helyes nevelést ezen a területen. Ez ugyanakkor azt is bizonyítja, hogy az egyház tagjai tudatában vannak, hogy a keresztény értékek elsajátítását már gyermekkortól jó elkezdni.

Személy szerint úgy vélem, hogy a gyermek nevelését ilyen vonatkozásban is idejekorán el kell kezdenünk. Akárhányszor hallok a kérdést: „Mikortól alkalmas bemutatnunk gyermekeinknek a rendszeres adakozás elvét?”, 5Móz 11:18-21 versei jutnak eszembe: „Vegyétek azért szívetekre és lelketekre e szavaimat, és kössétek azokat jegyül a ti kezetekre, és homlokkötőkül legyenek a ti szemeitek között; és tanítsátok meg azokra a ti fiaitokat, szólván azokról, mikor házadban ülsz, mikor úton jársz, mikor fekszel és mikor felkelsz. És írd fel azokat a te házadnak ajtófeleire és a te kapuidra; hogy megsokasodjanak a ti napjaitok és fiaitoknak napjai azon a földön, amely felől megesküdt az Úr a ti atyáitoknak, hogy nékik adja mindaddig, amíg az ég a föld felett létszen.”

Az Úr tanácsa

Ez a bibliai szakasz több elvet is magában foglal arra nézve, hogy a gyerekeket fel kell világosítanunk a tized és az adomány kérdéséről:

1. Akik szövetséget kötöttek Istennel, lelki köteleességük gyermekeiknek Istentől és áldásairól tanítást adniuk.
2. Az idézett igé szerint a lelki nevelés Isten „szívából és lélekből” való szeretésére készlet. Ezért a legelső feladatunk az, hogy segítsünk gyer-

mekeinknek saját tapasztalataikból megismerniük Istent.

3. A lelki nevelés során megtaníthatjuk a gyerekeket, hogy tizedet és adományt adjanak az Úrnak, mely által elismerik, hogy minden létező dolog Isten alkotása és tulajdona. A tized felajánlásával hűségünket, az adományok által elismerésünket fejezzük ki.
4. Az imádat megfelelő keretet biztosít a gyermekek neveléséhez, ami a tized és adományok kérdését illeti. Az imádat Isten uralmának elismerését jelenti, és szeretetünket bizonyítja.
5. Isten elvárja népétől, hogy eleget tegyen kéréseinek a tizeddel és adományokkal kapcsolatban. Ő értékei a szeretetből fakadó engedelmeséget.
6. Isten szeretné, hogy népe örömmel és önszántából adakozzon.
7. Isten bőséges áldást ígért azoknak, akik hűségesen ragaszkodnak útmutatásaihoz az adakozás tekintetében.

Gyakorlati tanácsok

A rendszeres adakozásról szóló tanítás a gyermeknevelésben ne legyen csak egy választható szempont. Ami meg-

fontolásra adhat okot,

inkább az, hogy

mikortól és

hogyan

kell el-

kezdeni

ennek

az elvnek a megtanítását. A legjobb módja, hogy nagylelkűségre és adakozó lelkületre neveljük a gyermeket, ha megtaníthatjuk neki gyakorolni azt a szombatiskolában és az istentiszteleten. A kisgyermek, természetesen, még nem ismerik a különbséget a tized és az önkéntes adományok között, de már korán megtanulhatják az Istennek való adakozás értékét.

Mikor kell legkorábban feldolgoznunk ezt a témát gyermekeinknek? Véleményem szerint megtaníthatjuk adni, mihelyt képesek valamit megfogni a kezükkel. Így tettünk a kislányunkkal, amikor még csak néhány hónapos volt. Most két éves, és alig várja, hogy kapjon valamit tőlünk, amit elvihet adományként a gyülekezetbe.

Amikor a nagyszülőktől zsebpénzt kapnak, vagy szüleiktől megkapják a gyerekpénz egy részét, tanulják meg, hogy hálából adjanak belőle tizedet Istennek.

Ellen White példája nagyon ideillő. Tizenkét évesen már szakmát gyakorolt. Később elmesélte, hogy lánytestvérével együtt odaadták keresetüket édesanyjuknak, és ezt mondták: „Vásárolj belőle ruhát nekünk, de hagyd meg egy részt a missziómunkára.” Ő pedig így is tett, lelkesítve bennük a misszió iránti vágyat.¹

Bár a gyermekek adományai kevésnek és jelentéktelennek tűnnek, az Úr munkájában „olyanok lesznek, mint kis csermelyek, amelyek egymással egyesülve és előrehaladva folyamát duzzadnak.”² ■

Románra fordította és alkalmazta: Isosif Diaconu

1. Ellen White, *Boldog otthon*, 356. old.
2. *Ugyanott*, 360. old.

Beszámoló az ASI Románia kongresszusáról

2010. október 1–2.

REMUS BENȚA, az ASI Románia elnöke

Különös megtiszteltetésnek érezzük, hogy az Olténiai Egyházterület jóvoltából ez évben megszervezhettük az ASI Románia XXII. Kongresszusát 2010. október 2-án, Craiován.

Az Olténiai Egyházterületnél jelenleg 25 ASI tagunk van, és nagy örömünkre szolgált, hogy összegyűlhetünk, mint egy nagy család, ez alkalommal Olténiában.

A program a craiovai 1-es gyülekezetben zajlott, és pénteken 7 órától kezdődött. Nagyon örültünk, hogy a helybéli gyülekezet tagjai nagy számban vettek részt, rajtuk kívül pedig jelen voltak a többi konferenciák küldöttéi.

A péntek esti program fő mozzanatai a következők voltak: Ioan Mohora, az ASI Románia pénztárosa bemutatta az egyesület tevékenységét a kezdetektől, 1998-tól mindmáig;

az ASI alelnöke, Dumitru Palada testvér a 2009 júniusától – 2010 áprilisáig lezajlott projektekről beszélt. Ezt követően Georg Hedwing bemutatta az általa ebben az évben vezetett nagyobb

lélegzetű – az Argeș megyei leordeni-i időszíthon felépítését célzó – projektet.

A programot zeneszámok tették változatosabbá, Isten Igéjéből pedig Eduard Călugăru, a Román Unió pénztárosa beszélt.

Másnap a program áhítattal, imádkozással és a szombatiskolai tanulmány megbeszélésével folytatódott.

Leonard Azamfirei, a Projektek Kiértékelő és Jóváhagyó Testületének elnöke bemutatta a 2011-re támogatásra javasolt terveket. A pályázatok leadási határideje után a következő 24 projektet hagyták jóvá:

	PROJEKT-KATEGÓRIÁK	A támogatás összege (új lejben)
	Evangelizálási projektek	
1.	Sola Scriptura – Bánát	30.000
2.	<i>Együtt</i> folyóirat, Hand Hope Egyesület	30.000
3.	NET-sorozat, Román Unió	15.000
4.	Amikor Te börtönben voltál, Humanitárius Börtönszolgálat	10.000
5.	Gyülekezetplántálás egy teológiai végzős irányításával, Olténiai Egyházterület	20.000
6.	Vérnyomásmérő minden misszionáriusnak, Olténiai Egyházterület	6.000
7.	Adventista lelkész Olténia minden börtönébe	20.000
8.	<i>Semnele timpului</i> on-line	12.000
9.	Gyülekezetplántálás, Bánáti Egyházterület	20.000
10.	Reménység Hangja Rádió, Zilah, Szilágy megye	34.000
11.	Evangélium a kisebbségi csoportoknak, Adventista Médiaközpont	200.000

Nevelési projektek		
1.	Adventista iskola Halmiban (Szatmár megye)	80.000
2.	Szeretnék iskolába járni ADRA	150.000
3.	Intézményfejlesztés – Omega Líceum, Marosvásárhely	100.000
4.	Általános iskola és óvoda, Macea, Arad megye	250.000
5.	„Emanuel” óvoda, Marosújvár, Fehér megye	15.000
6.	„Kisherceg” óvoda, Râmnicu-Vâlcea	10.000
7.	Filadelfia Oktatási Egyesület, Filadelfia óvoda, Buzău	90.000
8.	Adventista Líceum, Craiova	61.000
Szociális projektek		
1.	Szociális munka az elhagyott gyermekekért, Marosszentkirály, Maros megye	120.000
2.	Egy Ember az emberek között, ADRA	90.000
3.	Idősek otthona, Leordeni, Argeş megye	100.000
Orvosi projektek		
1.	Egészségcentrum, Podiș, Moldvai Egyházterület	250.000
2.	Egészségcentrum, Urleta, Munténiai Egyházterület	1.125.000

A fentebb felsorolt projektek támogatásának teljes összege 815.000 lej. Köszönetet mondunk mindazoknak, akik nagylelkűen adakoztak, és vállalták a következő évi projektek anyagi támogatását. Isten bőséges áldása kísérje ezeket az értékes terveket, hogy megvalósulhassanak az Ő dicsőségére.

Továbbra is lehetőség van ezen projektek pénzügyi támogatására, hiszen megvalósításukhoz nagy összegre van szükség.

Aki szeretné a fentiek közül valamelyiket támogatni, megteheti az ASI Románia banszámlájára való átutalással: RO80RNCB188034967170001, BCR Marosvásárhely. Fontos megjelölni a felajánlott összeg rendeltetését a fenti projektek valamelyikének megnevezésével. Hozzájárulásával, bármilyen csekély is lenne, áldásul szolgál azoknak, akikre ezek a projektek irányulnak.

A szombat délelőtti program keretében az ASI Románia elnöke az ASI Egyesület létezésének céljáról és rendeltetéséről beszélt, amely nem más, mint fenntartani a romániai Adventista Egyház munkáját, az evangelizálás, nevelés, szociális és orvosi munka területeire kidolgozott projektek pénzügyi támogatásával.

Különleges élmény volt hallani Isten Szavának tolmácsolását a kongresszus különleges vendége, Gabriel Maurer testvér részéről, aki az Euro-Afrikai Divízió végrehajtó

titkára. Az átadott üzenet arról szólt, hogy „a mi Istenünk tegnap, ma és mindörökké ugyanaz”, aki javunkat, áldásunkat és növekedésünket munkálja, bármilyen körülmények között lennénk is.

Az ASI kongresszus résztvevői a délelőtti istentisztelet és a délutáni koncert közötti szünetben részt vehettek egy szemináriumon, melyet Iacob Coman tartott az Olténiai Egyházterület székhelyén.

A program szombat este ért véget egy zenei koncerttel, melyet hazai együttesek, szólisták egyesített kórusa adott elő Emanuel Suciú karmester vezényletével.

Köszönetet mondunk mindazoknak, akik részt vettek, és hozzájárultak az esemény megvalósulásához, akiknek pedig nem sikerült eljönniük, azokat sok szeretettel várjuk az ASI következő évi kongresszusán.

Az ASI Románia tevékenységéről és rendezvényeiről további tájékoztatást nyújtunk a 0265.320.548-as telefonszámon (ASI titkárság) vagy a következő e-mail címen: office@asiromania.ro. ■

**Az ASI egy nemzetközi adventista egyesület,
melynek rendeltetése támogatni
a missziós célú projekteket.**

Interjú Maria Boar-ral

1. Milyen a hangulat egy középiskola gyülekezetében? Milyen sajátos tevékenységek különböztetik meg a szokásos gyülekezetektől?

Teljesen más a hangulat a megszokott gyülekezetekhez képest, hiszen itt minden tag és szolgáltató fiatal. Bátorítani szoktuk a fiatalokat, így nem izgulnak annyira, ha beszélniük kell a szószéken. A serdülőkor egy elég nehéz és érzékeny időszak, és sokan azért nem vettek részt otthon a gyülekezeti életben, mert féltek az esetleges kudarcától, de a Maranathánál ez másképp van. Ez egy olyan hely, ahol korban mindenki közel áll egymáshoz, és ez megkönnyíti a helyzetet, hiszen bátorítást kapnak a többiek és a lelkész részéről. Így alakul ki a jellem, és amikor a diákok felnőtté válnak, és elhagyják a líceumot, tudatosítják, hogy az egyház milyen befolyást gyakorolt rájuk, és érzik, hogy felkészültek az életre.

Számos tevékenységet folytatunk: esti áhítat az imateremben, melyet mi szervezünk (egyes esteken vannak különleges meghívottaink is), lelkészek, tanárok és egyetemisták; természetben eltöltött szombatok; sok helyen fellépünk a kórossal, itthon és külföldön; tanárainkkal töltött szombati alkalmak; missziós tevékenységek, például: „Házról házra”; mások bevonása a Sola Scriptura programjaiba, stb.

2. Miért döntötted el már serdülőkorodban, hogy Istent szolgálod? Szerinted ez milyen előnyökkel jár?

A serdülőkor a legkritikusabb időszak, amikor a legtöbb a kísértés, a próba, és amikor meghozzuk az élet legfontosabb döntéseit. Amikor megértettem Isten szeretetét és tervét az életemben, elhatároztam, hogy követni fogom Őt. Tudtam, hogy Isten egy utat készített, melyen járva szolgálhatom, de nem láttam, ez hogyan is fog megvalósulni. Amikor a „Maranathába” kerültem, ez

már világossá vált számomra. Miután áthelyeztem a tagságom a Maranatha gyülekezetébe, kijelöltek teremdiakónusnak, majd pénztárosnak, most pedig gyülekezetvezető vagyok. Láttam, ahogyan Isten dolgozott az életemben, és megmutatta, hogyan kell szolgálnom Őt! Sok előny van; elsősorban fejlődés, és alkalmas van egyre nagyobb kihívásokra felkészülni, másodsorban csodálatos tudnod, hogy Isten betartotta ígéretét, miszerint népe nem farok lesz, hanem fej!

3. Vezetőként milyen segítséget nyújt-hatsz kollegáidnak (hittestvéreidnek)?

Próbálok őket bátorítani a nehéz pillanatokban, és ösztönzöm őket, hogy vegyenek részt az egyház életében és használják fel talentumaikat Isten dicsőségére!

4. Melyik volt a legszebb ünnepély, amit szerveztél a gyülekezetben?

Majdnem minden hónapban megszervezzük a gyülekezetben a „Maranatha szombat”-ot. Ez egy különlegesebb program, melynek keretében több szempontot is figyelembe veszünk. Bevonjuk kollegáinkat a különböző osztályokból. Némelykor az istentiszteletet csak fiúk vagy csak lányok, illetve különleges meghívottaink tartják. Én is szerveztem egy ilyen ünnepélyt, ami hála Istennek nagyon szépen sikerült, és csodálatos közösségi alkalom volt! ■

Az interjút **Maria Boar**-ral, a kolozsvári Maranatha Adventista Líceum volt gyülekezetvezetőjével, **Tomoiağă Ștefan** készítette.

Kereszttség Kraszánán

Az őszi folyamán, szeptember 5-én nyolc lélek újjászületésének örült egy népes gyülekezet a Szilágy megyei Kraszánán. Ezen a napon keresztelkedett meg Hadadnásdról Fazakas Csilla és Fazakas Ferenc, Rátomból Nagy Gréta, Vervölgyről Kun Dániel és Zilahról Boda Győző, Boda Harold, Szongoth Eden és Trif Vasile.

Az istentiszteletet a krasznai adventista imaházban tartottuk meg. Ezt követően a gyülekezet kivonult a közeli folyóhoz, ahol megtörtént az alámerítés. Nagy volt az öröm, nem kevesek szeméből az öröm könnyecskéjei gördültek alá. Hisszük, hogy nagy volt az öröm a mennyben is.

Nyolc új testvérünk története csodálatosan bizonyítja, hogy Jézus Krisztus képes az emberek életét átalakítani és magához vonzani. Az ifjak odaszentelődése életük tavaszán példa azoknak az ifjaknak, akik még döntés előtt állnak – döntsenek ők is! A zilahi Trif Vasile testvér a Speranța TV által ismerte meg az igazságot és jött el gyülekezetünkbe. A többi keresztelendővel együtt kitarított a tanulmányozásban a bemerítés pillanatáig.

Dicsőítjük Istent ezért a nyolc lélekért, és azért imádkozunk és fáradozunk, hogy még többen megismerjék az Úr Jézust és fogadják el Őt. Dicsőség Istennek! *(László Zoltán, lelkész, Zilah)*

Tárt ajtók napja a Viața și Sănătate Kiadónál

November 17-én a *Viața și Sănătate* Kiadó megrendezte a „Tárt ajtók napját”, melynek keretében a könyvedvelők 30%-os kedvezménnyel vásárolhattak a teljes könyv-, papíráru és ajándéktárgy kínálatból.

Az érdeklődőknek 24 óra állt a rendelkezésére a kedvezményes vásárláshoz, akik rendeléseiket leadhatták a könyvesboltokban, a kiadó honlapján vagy telefonon. A kiadó kedvezményesen kínált Bibliákat, könyveket 1 lejtől kezdődően, és 218 magyar nyelvű kiadványt. Ezek között volt vallásos, egészségügyi, gyermek-ifjúsági irodalom és verskötet is.

Nagy volt az érdeklődés, a kiadó székhelyén dolgozó 17 személy 24 óra alatt 723 telefonhívásra válaszolt. További 200 telefonos hívás érkezett a kiadó könyvraktáraihoz, interneten keresztül pedig 354 személy rendelt.

A családi erőszak öl

Az Egyesült Nemzetek Szervezete 11 napot szentelt a családi erőszak elleni küzdelemnek. Ehhez a projekthez az ADRA romániai képviselete is csatlakozott, amely egy december 10-éig tartó eseménysorozattal próbálta felhívni a figyelmet erre a jelenségre.

„A családi erőszak öl! Akadályozd meg!” elnevezésű projekt keretében lezajlott kampány célja azoknak a megközelítése volt, akik erőszakot gyakorolnak a család legsebezhetőbb tagjain. A kampányhoz az ADRA Románia felkérte együttműködésre Leonard Doroftei világbajnok ökölvívót. Nyomtatott anyagokat osztottak szét, üzeneteket közvetítettek a metróállomásokon, egyetemeken, nagyüzleteknél és vendéglők-nél elhelyezett képernyők segítségével.

„Könnyű bajnoknak érezned magad, és legyőznöd a náladnál gyengébbet, mint amilyen egy védtelen gyermek

vagy egy nő, de ha valóban férfi vagy, nem állsz le ilyen ellenfelekkel. Különbözőben szegyenbe kevered magad! Az igazi bajnokok velük egy fajsúlyú versenytársakat választanak!” – mondta az ökölvívó Leonard Doroftei.

Az ADRA önkéntes mentőket képez

Az ADRA Románia a múlt héten összejöveteleket szervezett, amelyen egyetemisták és fiatalok találkoztak az Önkéntes Mentők a Sürgősségi Helyzetekben Egyesület képviselőjével. A résztvevők betekintheztek az önkéntes csapatok kulisszatitkaiba, és részt vehettek a beavatkozásokon.

Az egyesület elnöke, Vasile Grososiu elmagyarázta a fiataloknak, hogy milyen fontos készenléti állapotban lenni, amikor a kritikus helyzetekben életmentésre van szükség.

A kezdeményezést Cristian Modan bukaresti ifjúsági lelkész is támogatja, aki arra bátorítja a fiatalokat, hogy vegyenek részt az ehhez hasonló akciókban.

A soron következő találkozóról az internetes közösségi oldalakon tájékoztatják az érdeklődőket.

Ünnep Belgium román adventista gyülekezetében

November 27-én, szombaton, Teodor Huțanu, a Román Unió elnökének és a Belga-Luxemburgi Egyházterület képviselőinek részvételével felszentelték a Brain l'Alleud-i román adventista gyülekezetet.

Majdnem egy évtized telt el azóta, hogy Belgiumban létrejött a román adventista közösség. A román testvérek nem olyan régen még a brüsszeli francia adventista gyülekezetbe tartoztak. Mivel a keresztények száma megnőtt, jelenleg egy új gyülekezet szervezésén dolgoznak.

A Braine l'Alleudeste-i gyülekezet Brüsszel központjától 15 km-re találha-

HÍREK – HÍREK – HÍREK

tó, és 150 férőhelyes. A második román adventista gyülekezet, amelyet jelenleg Lucian Ștefănescu lelkész pásztorol, és a legnépesebb adventista közösség ebben az országban.

„A változás velem kezdődik” – Az Észak-Erdélyi Egyházterület ifjúságvezetőinek őszi kongresszusa

November elején Kolozsváron tartották az Észak-Erdélyi Egyházterület ifjúságvezetőinek őszi kongresszusát.

Az esemény mottója – „A változás velem kezdődik” – az Ifjúsági Osztály missziós jelszavára emlékeztette a fiatalokat. Az Ifjúsági Osztály célja, hogy támogatást nyújtson egy fiatal CSAPATNAK az adventista fiatalok MEGMENTÉSÉBEN és MISSZIÓBA való bevonásukban.

A találkozó különleges meghívottja Daniel Chirileanu a Román Unió ifjúságvezetője volt. A felajánlott támogatás segítségével és a kijelölt irányvonalak alapján a vezetők terve az, hogy az evangélium üzenete minél több fiatalhoz eljusson.

400 éves a Biblia „Hivatalos Változata”

Nagy-Britanniában már elkezdődtek az előkészületek a Biblia „Hivatalos Változata” létrejöttének 400 éves évfordulójára. Ezt a „Hivatalos Változatot” legelőször 1611. május 2-án adták ki.

Az évfordulóról való megemlékezés eseménysorozatát az edinburgh-i herceg nyitotta meg. Az általa szervezett rendezvény az emléknappal hat hónappal zajlott le.

Más intézmények is készülnek megemlékezni a jelentős eseményről. A prestoni templomban (Nagy-Britannia) például egyetlen éjszaka alatt végigolvasták a Szentírást. A blackburni katedrálisban szintén bibliaolvasó maratont terveznek.

A *The Guardian* lap szerint a Biblia „Hivatalos Változata” az egyik legkeresettebb nagy-britanniai könyv az ország határain kívül. Csak az elmúlt évben körülbelül 2,5 milliárd példány kelt el belőle.

Az „Ingyen-ölelés kampány” eljutott Aranyosgyéresre

November hónap elején Aranyosgyéresen lezajlott az „Ingyen-ölelés kampány”. Az akció mottója a következő volt: „Mosolyoddal színt adsz az életnek.”

Az adventista fiatalok arra bátorították az embereket, hogy mosolyogjanak, és „ingyen” megölelték őket. Volt, akit ez a gesztus könnyekig hatott.

Ezzel egy időben az emberek külön erre az alkalomra felállított standokat látogathattak, ahol ingyenes tanácsadást kaptak, könyveket vásárolhattak, megmérték a vérnyomásukat, illetve a test zsírtartalmát.

Az aranyosgyéresi fiatalok részt vehettek a „Találd fel magad” szemináriumon, amelyet Daniel Chirileanu, a Román Unió Ifjúsági Osztályának vezetője tartott.

„A család egészsége meghatározza az egyház egészségét”

November 12-én és 13-án a Bánáti Egyházterület Családi élet és Nevelési Osztály felelősei találkozót szerveztek az aradi Salem gyülekezetben.

A program célja az volt, hogy tudatosítsa a családnak az egyház küldetésében betöltött helyét. Ugyanakkor hangsúlyt nyert, hogy a keresztény család legelső missziós kötelessége a gyermeknevelés.

A programban a következő két téma került feldolgozásra: Tiszteletbeli családok, Erős és bátor családok. A találkozó a „Családi missziós terv” szemináriummal ért véget.

„Énekelni akarok!”

A decemberi hónap jó hírt hoz a gyermekeknek. Elkezdődött az Énekelni akarok! énekfesztivál második kiadása, a Speranța TV és a Hetednap Adventista Egyház Ifjúsági Osztályának közös szervezésében.

November 28-án, vasárnap, 70 gyermek érkezett Botoșani-ba zenei tehetségük bizonyítására.

Ez év végén a Speranța TV csapata további két helységbe látogatott. December 5-én Kolozsvárra jött, 12-én pedig Spanyolországban, Madridban készített felvételt a diaszpórában élő gyerekekről, akiknek alkalmuk volt részt venni a fesztiválon.

Az Énekelni akarok programot a Speranța TV is közvetíti szombatokonként és vasárnaponként 20 órától, az ismétlés pedig minden vasárnap és hétfőn 8 órától tekinthető meg.

Az év utolsó napján 20 órától a Speranța TV különkiadással jelentkezik, amely bemutatja a fesztivál első évadának jelentősebb pillanatait.

Az AMiCUS országos kongresszusa

A novemberi hónap utolsó hetvégén Marosvásárhelyen megrendezésre került az AMiCUS országos kongresszusa. Az ország minden részéről összegyűlt küldöttségek tagjai ez alkalommal újból megerősítették az egyesület missziós nyilatkozatát. Ezzel együtt összeállították a projektek eseménynaptárát az elkövetkezendő időszakra.

A marosvásárhelyi Mihai Eminescu kultúrotthon túl szűknek bizonyult az ország minden tájáról érkezett több mint 600 egyetemista számára. A kongresszus programjából nem hiányozhatott az igei elmélkedés, az egyetemistáknak szervezett szemináriumsorozat. Ezen kívül voltak más meglepetések is. Az eseményt együttesek minőségi zenéje és énekei tették gazdagabbá.

Ezt az oldalt az olvasók kéréseinek szántuk. Levelezési rovatunkban lapunk munkatársai fognak válaszolni a beküldött kérdésekre. Arra kérünk mindenkit, hogy illedelmes, helyénvaló kérdéseket tegyenek fel, amelyek bibliakutatásukat és lelki töprengéseiket tükrözzék. Legyenek általános érdeklődésre igényt tartó kérdések, nem támadó vagy kicsinyeskedő megjegyzések. Fenntartjuk a döntés jogát arra, hogy nyilvánosan vagy csak magánlevélben válaszoljunk a feltett kérdésekre. Megteszünk mindent annak érdekében, hogy az igényeknek eleget tegyünk. Ha ez mégse lehetséges időnként, kérjük a szíves megértést. E kezdeményezésnek az a célja, hogy közel kerüljünk olvasóinkhoz, és választ nyújtsunk tépelődéseikre.

A kérdéseket a következő e-mail címre kérjük eljuttatni: curierul@adventist.ro vagy postacím: *Curierul Adventist*, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38–38A, Voluntari – 077190, jud. Ilfov.

Köszönjük az együttműködést!

KÉRDÉSEK

A BIBLIA IHLETETTSÉGÉRŐL (III)

VIRGILIU PEICU, a *Curierul Adventist* főszerkesztőjének interjúja
FLORIN LĂIU egyetemi adjunktussal

V. P.: Kedves Lăiu testvér, szeretném, ha folytatnánk a beszélgetést a Biblia szövegének néhány tisztázatlan szakaszáról. Az elmúlt alkalommal említette Zsid 9:4 versét, melynek pontatlansága mellett érvelt. Biztos benne, hogy itt ugyanazzal a jelenséggel találkozunk, mint amelyre a legyekkel, nyulakkal és Mózes világszemléletével kapcsolatban utalt? A szöveg alapján a füstölő oltár a Szentek Szentjében volt, akárcsak a frigidlára, melyben a Tízparancsolat kőtáblái mellett két más tárgyról is tudunk: a mannat tartalmazó edényről és Áron vesszejéről.

Hadd idézzük a szöveget: „Melyben vala az arany füstölő oltár és a szövetség ládája beborítva minden felől arannyal, ebben a manna aranykorsó és Áron kihajtott vesszeje meg a

szövetség táblái, fölötté pedig a dicsőség kőrübjai, beárnyékolva a fedeleket, amikről most nem szükséges külön szólni.”

F. L.: Vegyük sorra. Pál kétségkívül Istentől ihletett volt, ugyanakkor azt is tudjuk, hogy csak két oltár létezett: az egyik az udvarban levő rézoltár, és egy másik aranyoltár a szentély elülső részében. A Biblia erről egyértelműen tanúságot tesz. Hiszem, hogy Pált Isten ihlette abban, hogy kinyilatkoztassa számunkra, ami a Szentek Szentjében volt, és Mózes szintén ugyanaz az Isten ihlette.

V. P.: Természetesen, fel sem merül, hogy Mózes vagy a Szentírás többi szerzői tévedtek volna e tekintetben, de az ön véleménye szerint nem lehetséges, hogy mi értelmezzük tévesen a szöve-

get? Úgy tűnik, hogy két elfogadható magyarázat is létezik. A régebbi szerint Pál itt az oltár szerepére, funkciójára utal, nem pedig a helyére. Az oltár fizikai értelemben a Szentélyhez tartozott, de funkcionálisan a Szentek Szentje részét képezte. Nemrég rábukkantam egy újabb, talán egy ennél jobb értelmezésre, mely szerint a „füstölő-oltárnak” fordított thymiatérion szó egyszerűen csak egy „füstölőre” utal. Lehetséges, hogy a Szentek Szentjében volt egy aranyfüstölő.

F. L.: Az ön által említett magyarázatoknak van némi alapja, és pillanatnyilag lezárhatják a vitát. Egy időben én is egyetértettem ezekkel. De ha figyelmesebben megvizsgáljuk, egyik sem állja meg a helyét. A füstölőről szóló magyarázat első látásra

meggyőzőnek tűnik. Komoly teológusok vallják, és nem kevés fordítás¹ ezt tükrözi vissza. A *thymiaterion* szó valóban füstölőt, tömjénezőt jelent (pl. 2Krón 26:19, Ez 8:11 verseiben és a görög-római kor egyes zsidó vagy nem zsidó szerzőinél). De ugyanaz a szó a füstölőoltárra is vonatkozik, például a korabeli zsidó-hellenista szerzőknél (Philo, Josephus). A füstölőt a közbenjárás különleges eseteiben használták (4Móz 16:46-47). Az aranyfüstölő csak a Jelenések könyvében jelenik meg, a mennyei istentisztelet szimbolikus ábrázolásában. Ott azonban nem a Szentek Szentjében található (Jel 9:2-5), az Ige az oltárral együtt említi.

A nyelvészet és az értelmezéshagyomány tekintélyének szemszögéből mindkét fordítás elfogadható, bár a „füstölőoltár” változat az elismertebb. De nem ez az egyetlen kritérium. A füstölő nem lehetett a Szentek Szentjében, mivel oda évente csak egyszer mentek be. A szolgálatos pap minden nap tömjénezett a Szentélyben (2Móz 30:7-9; Lk 1:9), és ehhez valószínűleg füstölőt használt (2Krón 26:16,19). A Szentek Szentjébe viszont csak a főpapnak lehetett bejárása egy évben egyszer, amikor közbenjárta a népért, ilyenkor pedig ő is használt füstölőt a tömjénezéshez (3Móz 16:12-13). Erre a célra kívülről vitt tömjénezőt, és nem egy olyat használt, amit a Szentek Szentjében tartottak volna. Még csak a Szentélyben sem tartottak tömjénezőt, a pap oda is magával hozta. Nem volt semmi értelme egy aranytömjénezőt tartani a Szentek Szentjében. Sőt, furcsa lenne, ha a szerző a Szentély kellékeinek felsorolásakor ne említene meg az oltárt, mint annak fontos részét, ellenben említést tenne egy tömjénezőről, amely egy kisebb, kevésbé jelentős tárgy. Sehol nem találunk em-

lítést arról, hogy a Szentek Szentjében tartották volna.

V. P.: *Tebát valószínűleg kielégítőbb az első magyarázat, mely szerint az oltár funkcionálisan a Szentek Szentjéhez „tartozott”, de nem lehetett oda helyezni, mivel szükséges volt a naponkénti papi szolgálathoz?*

F. L.: Valóban, az aranyoltár jelképesen az láthatatlan Istent szolgálta, aki a Szentek Szentjének trónján ült. De ebben az értelemben nem csak az arany-, hanem a rézoltár is a Szentek Szentjéhez „tartozott”, amelyen a „szentséges”-nek nevezett engesztelő áldozatot hozták (2Móz 29:37; 40:10).²

A görög *échousa* (birtokol *valamit*), melynek alanya a Szentek Szentje, még a következőket is jelentette: „tart” („fog”, „visel”, „visz”, „vezet”), „tartalmaz”, „birtokban tart”, „gondot visel”, „fenntart”, „megtart”, „visszatart”, „ural”, „őriz”, „gazdálkodik”, „megfog”, „tartalmaz”, „magában foglal” stb. A bibliai görög nyelvben ugyanezzel a szóval fejezték ki, ha valaki „várandós” volt („méhében hordoz”).

V. P.: *Úgy tudtam, hogy az ige, amely itt előfordul, jelentheti a funkcionális hozzátartozást is, és nem kizárólag csak a tárgy birtoklását, magában foglalását.*

F. L.: Igaz, hogy néha jelentheti a „függést” és a „hozzárendelődést” (pl. Mk 1:38), de ebben az esetben ezzel a jelentéstudajdonítással „erőszakot tenének” a szövegen, mivel a görög lexikonok nem ismerik el a szónak ezt az értelmét Zsid 9:4 versére vonatkozóan, akár azért, mert ez egy másfajta szószerkezet, akár azért, mert a szerző ugyanazt a szót használja, amikor ar-

ról ír, hogy a frigyláda „magában foglal” bizonyos tárgyakat. Sőt, a szerző ugyanazt az igét vonatkoztatja két különböző dologra („[a Szenthely] magában foglalta az oltárt... és a frigyládát...”) Tehát valószínűleg ugyanazt jelenti mindkét esetben.

A szöveg tökéletlenségéről a Prófétaság Lelke a következőket mondja: „A Bibliát ihletett emberek írták. Mégsem tükrözi vissza teljesen, ahogyan Isten gondolkodik és kifejezi Önmagát. A gondolkodás- és kifejezésmód emberi tényező. Isten íróként nem érvényesül. Gyakran halljuk: A Bibliában ez és ez a kifejezés nem illik Istenhez. Lehetséges, csak hogy Isten nem gyakorolt hatalmat a Biblia szavai, logikája és retorikája fölött. A Biblia írói Isten titkárai, nem pedig írótlalai voltak.”

„Az Úr tökéletlen beszéd által szól az emberekhez, hogy az eltompult érzék, a földi lények nehézkes felfogása megérthesse szavait. Így ereszkedik le Isten az ember szintjére: Ő ott találkozik az emberrel, ahol az ember van.”

„Nem a Biblia szavai ihletettek, hanem az írói. Az ihletés nem a szavakra és az emberek kifejezésmódjára hat, hanem magára az emberre, akit a Szentlélek betölt gondolatokkal. A szavak azonban az egyén elméjének lenyomatai. Az isteni elme és akarat ötvöződik a az emberi elmével és akarral; ekképp az ihletett ember kijelentései Isten Szavát képviselik.” (*Válogatott bizonyágtételek*, 1. kötet, 20–22. old.; *Adventista bibliakommentár*, 7. kötet, 945. old.; 24. kézirat, 1886; 121. levél, 1901.) ■

Folytatjuk

1. Pesitto (szír fordítás), Luther, King James Version. Nouvelle Edition Geneve, Traduction Oecumenique de la Bible, R95 (spanyol) stb.

2. Valójában több templomi szertartást és tárgyat is „szentségesnek” neveztek. Lásd: 2Móz 30:10,36; 3Móz 2:3, 10; 6:17,25,29; 7:1,6; 10:12,17; 14:13; 24:9; 27:28; 1Krón 23:13. Sőt a templom egész területe „szentséges” volt (Ez 43:12).

A kedvenc baba

GABRIELA NEAGU, egyetemi hallgató, cernicai Adventista Teológiai Intézet

Judit 2 éves korától nagyszüleinél lakott, akik nagyon szerették őt. Nagymamája mindig cseresznyeszörpöt és birsalmalekvárt készített neki, és nagypapája gyakran lepte meg játékkal, legfőképpen babákkal, mert azok voltak a kislány kedvencei. Judit már hét éves lett, iskolába készült, de még mindig szerette a babákat. Türelmetlenül várta az első iskolai napot, amikor egyenruhát viselhet és iskolatáskát hordhat. De nem tett szert neki a gondolat, hogy ezentúl két kisebb húgával is együtt kell laknia. Egy nap, miközben nagymama az ebédet készítette, Judit nagy elhatározással így szólt hozzá:

– Nagymama, én nem szeretnék hazamenni!

– Miért kedvesem? Nem örülsz, hogy Kattyvel és Lizzyvel játszhatsz? Alig várják, hogy lássanak, és hogy együtt osztozzatok a játékokon!

– Látod, éppen ez az! Tudtam én... ők majd tönkreteszik a játékaimat, mint ahogy az elmúlt látogatásuk alkalmával is tették.

– De a testvéreid aranyosabbak, mint a játékaid, és biztos vagyok benne, hogy szeretni fogod őket.

Judit tudta, hogy nincs más választása, és nemsokára haza kell költöznie, de elhatározta, hogy megvédi játékait húgai könyörtelen kezeitől.

És lassan eljött az ideje, hogy Judit összecsomagolja a babáit... Anya és apa kíséretében búcsút intett kedves nagyszüleinek, és elindultak hazafelé.

Megígérte nagymamának, hogy szépen viselkedik majd Kattyvel és Lizzyvel, és szándékában volt betartani ígéretét, de amikor meglátta karok és

lábak nélküli babáit, összetépett meséskönyveit... majdnem elfelejtette a nagymamának tett ígéretét.

Egy nap, amikor könnyes szemmel gyűjtögette össze kedvenc játékanak, egy aranyhajú, kékszemű babájának a darabjait, Judit hirtelen nagymamát látta maga előtt, aki elhatározta, hogy meglátogatja kedves unokáit. Kosara tele volt palacsintával és birsalmalekvárral. Judit sóhajtva borult a nyakába:

– Én megmondtam, hogy ez lesz a vége! Lizzy éppen most vette el a babámat, és a kerítés egyik részébe ültette, hogy a csirkék ne mehessenek be anya virágoskertjébe. Teljesen tönkrement!

Ezt a szomorúságot látva, nagymama szelíden válaszolt:

– De látom, hogy van még egy nagyon szép kis babád...

– Hol nagymama? Egyetlen babám sem maradt...

– De igen! Nézd csak, ott közeledik az ösvényen.

– Az csak Lizzy, nagymama. Nem látok semmiféle babát.

– Hát akkor nézd meg jobban Lizzyt: göndör, szőke haja van, kék a szeme, és abban a ruháskában éppen olyan, mint a te babád, nem?

– Én nem szeretném, hogy ő legyen a babám, haragszom rá!

– Ő is szomorúnak tűnik...

Amikor közelebb ért, Lizzy bocsánatot kért, amiért Judit kedvenc babáját használta fel a kerítésen tátongó rés betapasztására, majd Juditnak és nagymamának átadott egy-egy szál frissen szedett virágot.

Judit, lekvárral és palacsintával jól lakottan, a babáról teljesen megfeledkezve, örömmel kezdett játszani új kedvenc babájával.

Egy idő múlva Judit meglátogatta nagyszüleit. Boldogan vette tudomásul, hogy már előkészítették a vízesteknőt, melyben újból kedvére pancsolhat. Aztán behörpintette a cseresznyeszörpöt, majd sietősen útnak indult. Nagymama csodálkozva kérdezte:

– Hova mész ilyen hamar?

– Gyorsan haza kell érnem, különben Katty és Lizzy nélkülöm tömködik be a kerítés réseit! De jövök még! Most már senkinek sincsenek olyan babái, mint nekem! Tudod hogy hívják őket? Katty és Lizzy! Viszontlátásra nagymama! ■

Az ítélet elérkezett

Kezdj el élni!

TEODOR HUŢANU,
a Hetednapos Adventista Egyház
Román Uniójának elnöke

„Féljétek az Istent és Néki adjatok dicsőséget, mert eljött az Ő ítéletének órája.” (Jel 14:7)

Nem túl kényelmes annak tudatában élni, hogy van egy bíróság, ahol te magad vagy a vádlott. Amikor néha jókívánságot mondunk egymásnak, soha nem jut eszünkbe így fogalmazni: „Kellemes napokat kívánok a bíróságon!”

Tudjuk, hogy a Biblia Isten levele, mely nekünk, földi gyermekeinknek szól, ezért minden sora mennyei Atyánk határtalan szeretetét fejezi ki. Istennek soha nem áll szándékában elkeseríteni vagy elrontani a napunkat. Ezzel együtt a Biblia számtalanszor figyelmeztet, hogy lesz egy nap, amikor szembeesünk Isten ítéletével. „Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt.” (2Kor 5:10; lásd még Róm 14:10) „Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az.” (Préd 12:16)

Nem bátoríthatnánk vagy vidámíthatnánk egymást ehhez hasonló biblia-szövegekkel? Befoglalhatnánk jókívánságainkba? Ha kétségeink lennének ezzel a lehetőséggel kapcsolatban, Pál apostol pontosít: „Ne tévelyegjétek, Isten nem csúfoltatik meg; mert amit vet az ember, azt aratandja is” (Gal 6:7). Az ítélet metaforájaként itt egy olyan természetes tevékenység jelenik meg, mint a magvetés. Ez a kép reményt, felüdülést, terméshozamot, bőséget és jólétet sugall. Hát nem alkalmasak ezek a szavak a jókívánságra?

Ebben a földi életben sok igazságtalansággal szembesülünk, és nem egyszer mondtuk, miközben kimerültünk az igazságért folytatott harcban: „Isten majd igazságot tesz!” Sok visszás dologgal, magatartással vagy helyzettel találkozunk, amelyek igazságtalanul megsebeznek. Amit az emberek megoldatlanul hagynak, azt az Igazságosan Ítéltre bízunk. A jókívánság, melyet az evangélium hozzánk intéz, a jelenbe hozza a végső ítéletet, és arra készlet, hogy az isteni elvárások szerint éljünk. Pál apostol mosolyra derít, és felvidítja lelkünket a következő bátorítással: „Nincsen immár semmi kárhozthatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint” (Róm 8:1).

Minden nagyon világos: legyünk lelkiek és maradjunk összhangban a Szentlélekkel, ne legyünk érzékiek, gonoszak és bűnösök. A tapasztalat viszont azt mutatja, hogy a dolog nem ilyen egyszerű. A bűn megkönyékez (Zsid 12:1), és alattomosan elhitheti velünk, hogy az anyagiasság, irigység, bosszúállás, megtévesztés, közöny vagy erőszak teológiailag helyes dolgok. Aki akarja, bibliai érveket is találhat mindezek alátámasztására! Amikor azt érezzük, hogy igazságtalanság ért, és Istenhez fordulunk ítéletért, nem kellene elfelednünk, hogy ez lesz a legigazságosabb ítélet a világmindenségben, és lehetséges, hogy valamilyen mértékben minket is érinteni fog. C. S. Lewis találozón fogalmazott, amikor azt mondta, hogy valójában attól félünk, nehogy Isten ítélete igazságosabb legyen, mint azt el tudnánk viselni. „Úgy szól-

jatok, és úgy cselekedjétek, mint akiket az igazság törvénye fog megítélni.” (Jak 2:12) Az új év örömet hozhat, a kegyelem idejét jelentheti számunkra „boldog reménységünk” várása közben, ha Isten Lelkének szent útmutatásait követjük. Annyi minden van, amiről tudjuk, hogy meg kell tennünk, és általában nem tesszük meg. Ezekre gondolva, érezzük „kellene” az ítéletre való hívást. Mi történne, ha teret engednénk a Szentlélek befolyásának, és minden egyes sugallatát parancsként vennénk? Az evangélium abban a pillanatban szavatolná, hogy felszabadulunk minden vádpont alól. A Szentlélektől befolyásolt lelkiismeret hangját követni annyit jelent, hogy mentesülünk az ítélettől. Ki képzelhetne el ennél nagyobb boldogságot?

Minden reggel felajánljuk lelkünket Istennek. A Szentírásból olvasott igék, az Istennel imában folytatott párbeszéd által lehetővé válik, hogy egész napon át magunk mellett tudjuk Őt, aki marikaiba metszette nevünket. Ő ad szent gondolatokat és erőt gyakorlatba ültetnünk azokat. Segít bocsánatot kérnünk, helyreállítanunk a közöttünk elromlott hidakat, a menny felé tekintenünk, és megtalálnunk magunk mellett azokat, akik szeretnének a hajlékokban lakni, melyeket Isten az üdvözültek számára készített. Aki mindennap így él, nincs oka félni az ítélettől!

Örüljünk és örvendezzünk, mert eljött az ítélet órája! „Mint nappal, ékesen járjunk!” (Róm 13:13), mintha az örökkévalóságban lennénk, mely akár mostantól elkezdődhet. Az ítélet elérkezett! ■

Úgy beszélnek, mintha mögöttük állna egy élet tapasztalata.

Kis emberkéek erőteljes személyiséggel.

Lépést kell tartanod, ha meg akarod érteni őket.

Szurkoltál nekik minden fordulóban.

Talán te is átélted izgalmaikat a reflektorfényben.

énekelni akarok!

Most lehetőség van újból meglátni az

Énekelni akarok!

énekfesztivál legtehetségesebb résztvevőit

a 2010-es év utolsó adásában.

Éld át újra a legszebb pillanatok **december 31-én,**

20 órától a Speranța TV-ben.

